

Ens anem a casar...

CURS DE PREPARACIÓ MATRIMONIAL O PER A VIURE EN PARELLA

*Dirigit tan a cristians de tota mena, com a agnòstics
no aconsellat per a paranoics, ni antisocials,
ni mahometans, ni antiglobalitzadors.*

*I clar, al tractar de parelles heterosexuales, no sé pas si,
els o les homosexuals, en podreu treure qualque bon profit,
tant de bo que sí.*

Dr. Josep-Joaquim Serrabona

COL·LECCIÓ SERRABONA

Autor: Josep-Joaquim Serrabona - 2006

Edició: a.bís

© Josep-Joaquim Serrabona
www.serrabona.org

Disseny: a.bís

Coberta: Ian de Juan

Il·lustracions: Oriol Miquel Bellmunt

Impressió: a.bís

Altres col·laboracions:

www.avmradio.org

www.torrellenca.org

Per adquirir exemplars,
jj@serrabona.org

DL: B-54.130-2006

Tots els drets reservats.

Cap part d'aquesta publicació, pot ser reproduït, o comercialitzat en manera alguna ni per cap mitjà, sense permís previ i per escrit, de l'autor.

CURS PREMATRIMONIAL

ÍNDEX

5

01.	DEDICATÒRIA	7
02.	RESUM PROGRAMÀTIC	9
03.	OBJECTIUS DEL CURSET	13
04.	COMPATIBILITAT MATRIMONIAL	17
05.	LA MANIPULACIÓ	21
06.	MINITEST PREMATRIMONIAL	23
07.	CÓM S'HO FEIEN ABANS?	24
08.	PER QUÈ VOS CASEU?	29
09.	QUÍ ÉS LA TEVA PARELLA	36
10.	LA FIDELITAT	39
11.	LES BARALLES MATRIMONIALS	43
12.	LA SEXUALITAT	48
13.	L'EDUCACIÓ DELS FILLS	50
14.	LA SEPARACIÓ	59
15.	I ENS ANEM FENT VELLS	62
16.	NOMÉS UN DARRER CONSELL	65

DEDICATÒRIA

A un escocès li van trobar tot l'equip necessari per a fabricar il·legalment whisky. «Hi té res adir, l'acusat?» «Senyoria, i per què no m'acusa també de violació?» «Com diu?» «Es que també tinc tot l'equip necessari...»

7

De vegades, tindre tot l'equip necessari no vol dir pas res. Cal demostrar sempre que, aqueix equip, aconpleix una funció volitiva. Que, realment funciona per a un propòsit premeditat.

Si la gent decideix experimentar una convivència, sense cap més implicació, no els hi calen els consells. L'ur biologia els hi anirà marcant camí.

Però si la convivència hom la complica amb hipoteques, fills, capitulacions, benediccions... no penseu pas en els moments de felicitat que vos esperen. Penseu en els costos econòmics, psicològics i socials de tota mena, que vos esperen.

No penseu eufemísticament amb el que vos uneix, ans en les esquerdes de convivència, que cada cop s'aniran agreujant.

A vosaltres, doncs, als que ja heu decidit de formalitzar-ne *de iure* o *de facto* la vostra unió, vos dedico aqueix llibre, per a que sigueu valents i valentes, tot i dient ABANS: «no, no m'hi esposo».

Dr. Joaquim Serrabona

Rumieu-ho be. Davant del dubte, sempre és millor una abstenció. Fins i tot hom hi pot trobar d'altres alternatives, no canòniques i més lliberals fins que la decisió sigui definitiva

RESUM PROGRAMÀTIC

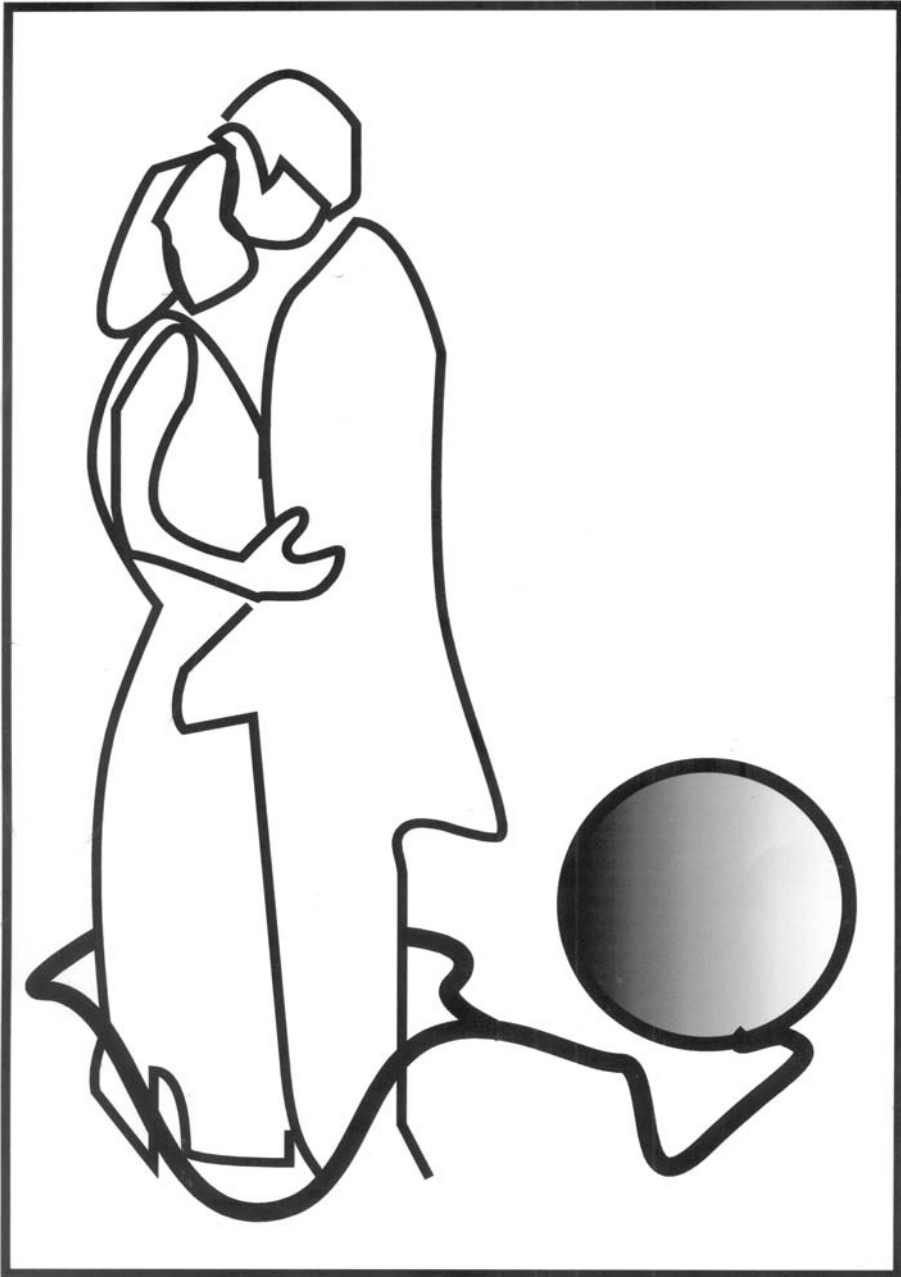
9

LA DONA I L'HOME SÓN TOTALMENT DIFERENTS.
PER BÉ QUE, SOCIALMENT,
TENIM TOTS ELS MATEIXOS DRETS.

TOT I ACCEPTANT
QUE ENCARA HI ROMANEN
VESTIGIS ATÀVICS DIFERENCIALS,
LA IGUALTAT SOCIAL ES VA IMPOSANT
A LA NOSTRA CIVILITZACIÓ
DE FORMA DEFINITIVA.

MALAURADAMENT,
ENCARA HI HAN INCIVILITZACIONS
BRUTALMENT I FANÀTICAMENT
FONAMENTALISTES,
QUE PRETENEN LA DESIGUALTAT
COM A DOGMA DE FE.

MALGRAT AIXÒ,
SEXOLÒGICAMENT
LES DIFERÈNCIES SÓN PROU SIGNIFICATIVES
COM PER TINDRE-LES EN COMPTE
PER A UNA MILLOR CONVIVÈNCIA.

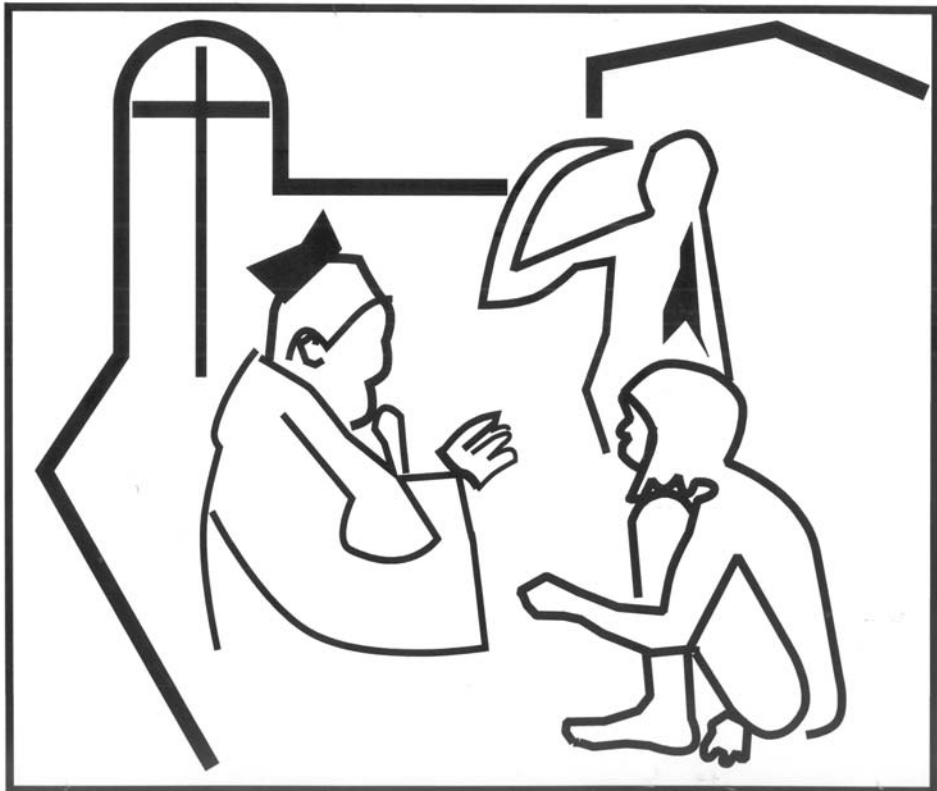

Si el matrimoni és una presó, acabarà fòbic i amb trencament violent. Si un dels pateix, o fa patir, la fòbia és ben servida.

HOME	DONA
No és un ésser sexual	Sí és un ésser sexual
Sa funció hormonal "proposa"	Sa funció hormonal "disposa"
Aquesta funció no crea "tipus"	Aquesta funció crea dos "tipus" diferenciats, segons predominin la progesterona o els estrògens
És territorial	És domèstica
Desitja la propietat	Desitja la possessió
Li és més còmode dominar	Li és més còmode deixar que la dominin
No canvia mai	S'hi adapta
Les feromones de la dona són importants	Allò important és la imatge subjectiva que té de l'home
Llurs prioritats no les comprèn la dona	Llurs prioritats no les comprèn l'home
Homosexualment és androfílic	Homosexualment és androfòbica
Creu que "lliga"	Normalment és la que el "lliga"
L'home no comprèn a la dona	La dona no comprèn a l'home
Embrionàriament era dona i es va masculinitzar	Embrionàriament era dona i ho segueix essent...

Homes i dones som diferents, gràcies a Déu. Tan biològicament, com psicològicament, com socialment. Si respectem les diferències, respectarem a la “persona”. Per això distingim entre amor, sexe, amiat, reproducció, matrimoni o parella, convivència, etc., en totes les etapes de la vida

12

Si un dels dos va al matrimoni sotmès, la prevalència és femenina, qui sotmet comet un delictes moral i fins i tot jurídic. La llibertat esta per damunt de tot. L'amor passa, la NO llibertat anorrea.

OBJECTIUS DEL CURSET

L'evolució del contingut dels cursets prematrimonials és evident. Si fa cinquanta anys només eren un manual de virtuts, que fregaven la beateria, als anys vuitanta eren una tímida exposició sexològica.

Avui en dia tot ha canviat. La realitat és que la gairebé totalitat dels que es volen casar per l'Església, ho fan per a gaudir d'una bonica cerimònia social. Familiars, amics, veïnat i demés, celebren els esposoris com tradicionalment sempre s'han fet al països cristians. Així hom manté l'arrel cristiana d'aquest sacrament.

Malgrat això, el contingut ideològic i pràctic ha ben canviat. Si antigament les noces eren una condició *sine qua non* per a les relacions sexuals, destinades a procrear, avui en dia aquesta condició només té raó d'ésser per aquells que voluntàriament i de forma egosintònica volen encetar llur il·lusió de la sexualitat, tot i coincidint amb la nit de noces tradicional.

Per tant, la ideologia i la finalitat del matrimoni han canviat. La moral ha canviat. Els costums han canviat. I els cursets prematrimonials s'hi han de reciclar i adaptar a la realitat del segle XXI. Gran part de l'Església, la que directament hi conviu diàriament amb el poble, vol modernitzar el concepte matrimonial. És a dir, prefereix d'estar amb el cristià, atenent llurs necessitats reals.

D'aquesta forma, el cristià es troba comprés i enquistat dins d'un col·lectiu, que sigui com sigui ell, mai no el rebutja, ans l'empara. És ben cert que aquest nou tarannà eclesiàstic ha fet que els matrimonis tornin a celebrar-se a l'Església, com el vell tarannà va fer que es derivessin cap als jutjats.

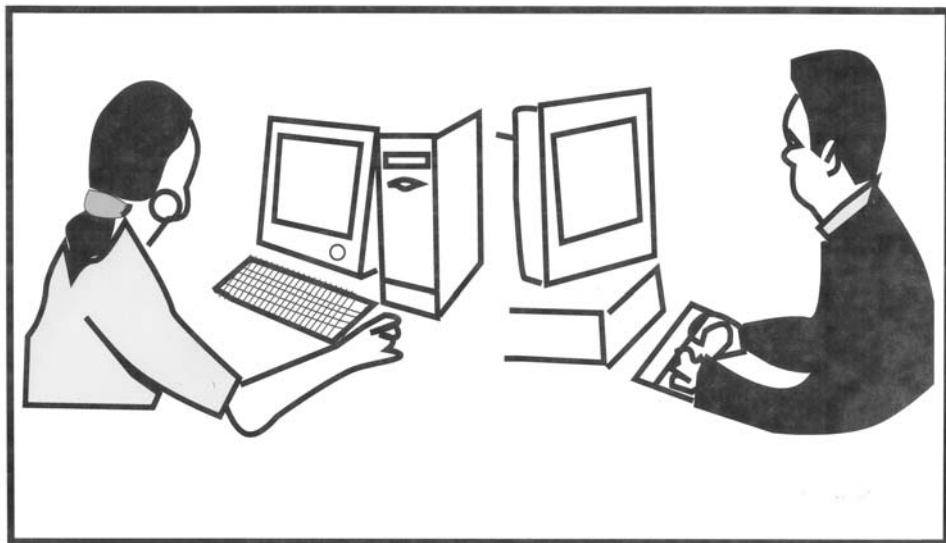
Si creiem els 500.000 anys de civilització humana (aconsellem visitar Talteüll, a uns quilòmetres de Perpinyà), el matrimoni és un "invent" de fa quatre dies. A la mateixa Roma, de la que n'hem heretat el Dret, hom considerava el matrimoni un afer de contracte personalíssim. Per això prohibia taxativament que ningú hi intervingués, ni en el matrimoni ni en el divorci.

Vosaltres heu triat lliurement un casament canònic. Els temps del *more canonico et interposito lino* ja s'han desat als llibres d'història. A vosaltres vos pertany ara la tasca d'ésser diferents. Cada religió crea una relació matrimonial diferent. Nosaltres, els cristians, ens diferenciem per la natural igualtat entre home i dona. Es més, magnifiquem a la dona perquè, damunt, en serà la mare.

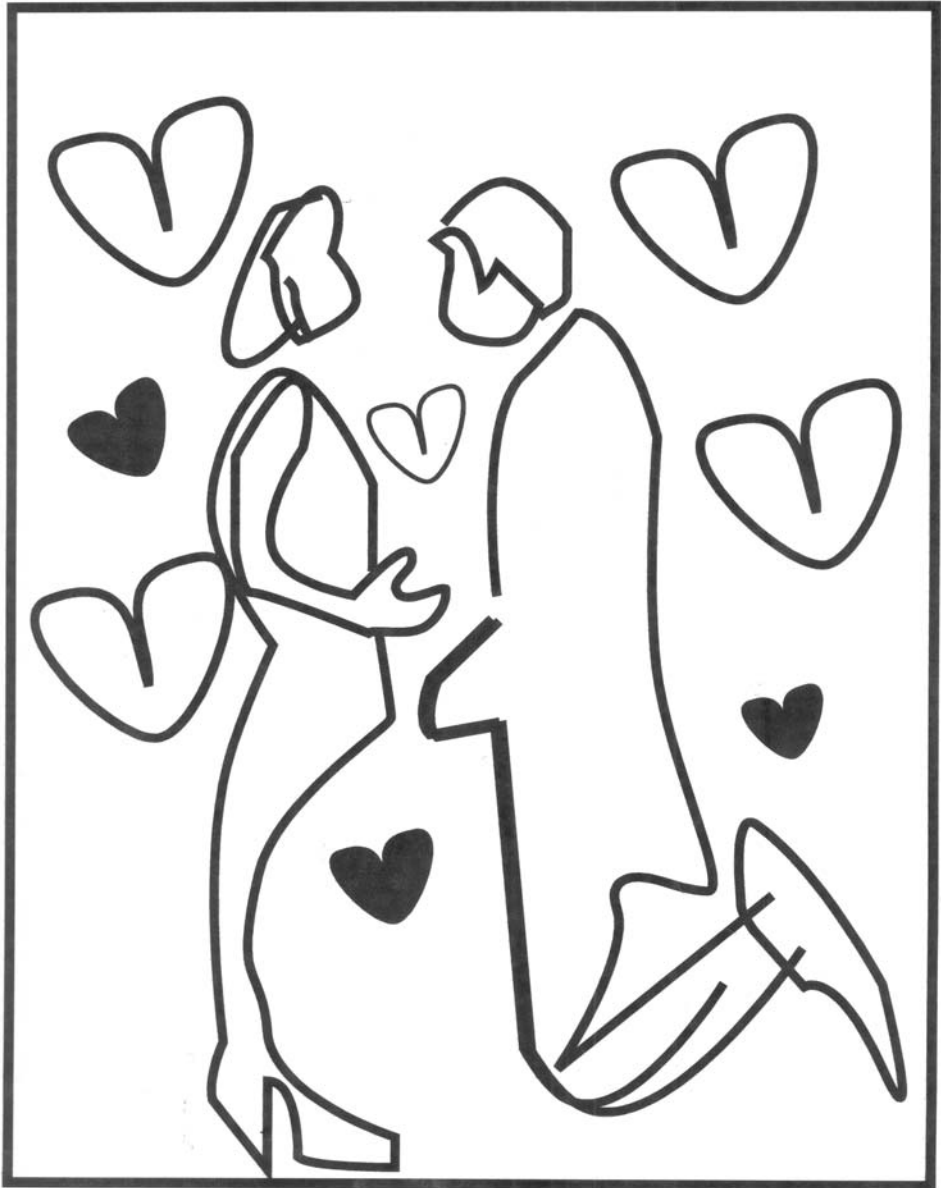
I som comprensibles amb les dites "debilitats de la carn". Per que ens apliquem allò de: *"qui estigui lliure de pecat, que llenci la primera pedra"*. La paranoia anticristiana ha fet prevaldre, de vegades, la venjança *"per l'honor ofès"*, a la comprensió. I som pacients, perquè compremem que l'estrès de la vida diària ens pot fer furiosos equivocadament. I la família, fins i tot la dona per damunt dels fills, esdevé la dedicació nostrada més acurada.

Si aquest curs prematrimonial no trenca pas esquemes i no vos fa rumiar, és que no hem pas assolit el nostre propòsit.

15

Mai feu l'examen plegats. Cadascú per sa banda. Sense contaminacions. Demaneu consell de compatibilitat matrimonial. La catatímia n'és la primera causa de separació per desencís final.

Què n'és de fàcil sortir de la realitat i amagar-la entre entelèquies falses d'amor!
Diagnostiqueu-vos bé. Els defectes augmenten, mai minven.
Allò de... "ja canviarà"... mai succeeix.

COMPATIBILITAT MATRIMONIAL

17

1. Com en qualsevulla associació humana, la compatibilitat fa possible l'associació, i la incompatibilitat, la fa impossible. Això és vàlid per a empreses, veïnat, clubs, partits polítics, famílies... i unions de tota mena.
2. La compatibilitat té: empatia, simpatia, telepatia i egosintonia. La incompatibilitat té: antipatia, defenses, incomprensió i egodistonia.
3. La incompatibilitat pot ésser deguda a raons: anatòmiques (estètica), fisiològiques (mal alè), psicològiques (patologies), socials (partits antagònics), econòmiques (classes), culturals (estudis i *hobbies*), religioses (“No sin mi hija”) etc.
4. A la parella no la canviem mai. Creure que “jo el/la canviaré” és una utopia. Els trets patològics augmenten, mai minven. Però la gent canvia per sí sola. La compatibilitat d'avui pot desaparèixer demà. Les dones solen confiar més en les seves seduccions per fer-los canviar... fatal.
5. En tota relació humana s'estableix SEMPRE el vincle: predador-víctima. És dir, manipulador-manipulat. Per tant, la manipulació ens persegueix tota la vida com una ombra. És importantíssim conèixer

les lleis de la manipulació. Així sabem què i com ens estan manipulant.

18

6. Les formes de la manipulació son infinites, però les lleis bàsiques, poques. Hi ha manipulacions evidentes i barroeres, subliminals, autoritàries, passives, xantatgistes, sàdiques, masoquistes, econòmiques, morals, etc.
7. Tot ens pot manipular: un gos, el cotxe nou, el nen de bolquers, la TV, una droga, una afecció, una creença... Per tant, la parella és a primera fila. Penseu en el Quixot i Sancho Panza.
8. Certs tipus de manipulació acaben fent incompatible la relació. També hi cap la possibilitat del: "Paris bien vale una missa"... Perquè en el fons, tot té un preu. Tot es ven i tot es compra. I el gradient qualitat-preu és absolutament resolutiu.
9. Per si mai es manifestés la incompatibilitat, cal saber que les equivocacions no existeixen. Si no et toca un número de la loteria que has comprat, no és per que t'hagis equivocat al comprar-lo. Ni culpabilitzar-se ni culpabilitzar.
10. En tota relació humana pensa que ets el més intel·ligent. Però no siguis tant ruc com per a pensar que els demés són més tontos que tu. I també penseu que el matrimoni és un fet social, però no biològic. Només això ja comporta conseqüències per sí mateix.
11. El llenguatge ens fa comunicar els uns amb els altres. Per tant n'és el modulador de la nostra convivència. La verbalització

comporta una bona educació i una bona semàntica. Si la parella no ens entén, pot ésser que sigui perquè no ens hem expressat prou bé. La semàntica és el significat personal d'una paraula.

19

12. Però hi ha també un llenguatge NO VERBAL, dit "cumberlandisme". És un llenguatge gestual, i fins i tot, l'absència d'aquest. Allò que en diem... "amb la cara paga". Aquest llenguatge n'és el 80% de la conversa. Alerta doncs.
13. El dret a la intimitat està garantit en qualsevulla constitució. Per tant, respecte la intimitat d'altri. Remenar butxaques, correspondència, borses, etc., pot arribar a ésser un delict. I sempre crea problemes irreversibles.
14. Els gels són una patologia, dita *celotípi*a. Són el principal origen dels maltractaments. Fins i tot d'assassinats. El concepte de fidelitat ha fet molt de mal, per que s'ha basat en una obligació. Si la fidelitat no és pas voluntària i egosintònica, no és fidelitat. Es SOMMETIMENT.
15. La llibertat va en contra de tota esclavitud, de tot sometiment. Per tant, tornem a la manipulació i totes llurs conseqüències. No caiguis en la "lei del sabó". A la dutxa, una pastilla de sabó, com més s'agafa, més lluny se'n va.
16. Per a compatibilitzar llibertat, dret a la intimitat, maneres de pensar, etc., cal pactar. I els pactes han d'ésser escrits, com a qualsevol contracte. No complir un pacte es trencar l'acord, amb les

conseqüències reals abans pactades. Si no hi son aquests pactes, mai sabrem de quin port vas partir i a quin port s'ha d'arribar.

20

17. I per a navegar de por a port, cal una bona carta de navegació, una bona brussola (compàs) i recalcular-ne el rumb contínuament. El vent, els corrents, els magnetismes, etc., varien constantment. Al matrimoni hi passa el mateix. Tot canvia constantment. Cal readaptació contínua. Imaginació, intel·ligència, esforç raonable.

18. Tot i navegant, vos podeu quedar “al paio”, és a dir, sense maniobra. Aleshores cal un remolcador. Un bon professional pot reconduir el matrimoni o aconsellar-ne la separació. El professional no té pas cap dò especial. Però és molt més imparcial i objectiu que les veïnes o familiars...

19. L'educació dels fills no és pas unilateral. Però el fill mai té que patir la esquizofrènia de dos o més sistemes educatius (sogres, col·legi, etc.). El fill no és la teva propietat. És propietat d'ell mateix. Però vosaltres en teniu l'usdefruit. Per tant, hi teniu la *auctoritas* i l'heu d'exercir. Un fill s'educa a casa i “aprèn” al *cole*.

20. Encara sou a temps de repensar-vos el matrimoni, escripturar capitulacions matrimonials, fer-vos diagnosticar la compatibilitat, i tot el que creieu que vos cal fer... abans del sí definitiu. Bona sort.

LA MANIPULACIÓ

1. Es fa sempre a còpia de gratificacions i càstigs. Una gratificació fa que tornem a fer allò que ens ha resultat gratificant, perquè ens agrada. Guardem un FETITXE perquè ens recorda la persona estimada o allò que ens agrada. Son les filies.
2. Un càstig fa que deixem de fer allò que comporta un càstig. Però la inhibició és temporal. El temps dependrà de la intensitat del càstig. A més càstig, més duradora serà la inhibició. Són les fòbies.
3. Però el càstig també comporta una conducta alternativa. Si ens “castiga el pujar en ascensor”, perquè hi tenim fòbia, pujarem per l’escala. Guardem un AMULET perquè ens evita un mal. Una dent de serp, farà que el verí no ens afecti...(?)
4. Entre filies, fòbies i alternatives anem construint la nostra vida. “Aprenem a circular per la vida”. Això és pot fer, això no...
5. Només cal que anem associant persones, coses, idees, etc., a allò que ens és fílic, fòbic o alternatiu, i estímuls que abans no ens deien res, ara adquiriran un valor, segons la associació. Ens condicionem.

6. I aquest condicionament, és: irracional, involuntari i aleatori. Per tant, podem aprendre aberrantment. Fins i tot en contra nostra: drogues, males companyies, obsessions, ludopaties, etc.

22

7. La persona o cosa que ens dóna el màxim de gratificacions i càstigs (ambdues coses) s'autoatorga el poder. Això explica la Síndrome de Stockolm. Quan el poder és molt exagerat es produeix un efecte màgic. El cervell "hi creu", perquè sí. Déu és un exemple d'aquest fenomen. Per això hi ha TALISMANS, que tot ho poden... el cresolet d'Aladí, per exemple.

Visca les flors i violes, si tot va bé! De fet, veureu molts matrimonis que han tingut aquesta sort treballada. I... el teu en serà un d'aquestos? Et desitjo de tot cor que tingueu els requisits reals per a assolir-ho.

MINITEST PREMATRIMONIAL

La teva parella què és per a tu?:

Fetitxe, amulet o talismà?

Pensa-hi.

Un fetitxe gratifica... fins que deixa de gratificar...

Un amulet vol dir que t'evita un mal. El dia en que desapareix el mal, desapareix l'amulet.

El talismà és màgic, tot ho pot, mentre t'ho creus.

Si res és vàlid, tot n'és de vàlid, si sabem comprar i vendre.

COM S'HO FEIEN ABANS?

24

Els vostres pares van tindre uns motius per al matrimoni, que vos poden sobtar. Vos poden dir que es varen casar voluntàriament i enamorats. És una certa veritat. Però la realitat no és pas del tot així. Cal comptabilitzar, àdhuc, les variables intervinents i les “no desitjades”.

Sovintejava el matrimoni com a solució per a gaudir del sexe. Avui en dia, no és així. Sovintejava el matrimoni per a sortir de casa dels pares, per part de les dones. Avui, la llar dels pares s'ha convertit en un hotel de luxe. Abans, però, era per a molts i moltes, una mena de presó. Clar que això no era pas igual a pagès que a ciutat. Hauríem de tindre en compte els matrimonis “per penalti” i un munt de coses més, que els pares vos poden explicar...

Els avis ho varen tindre pitjor encara. Molts dels matrimonis eren senzillament emparaulats d'antuvi. Per a ells, com per als matrimonis durant molts de segles abans. La família era com una societat laboral, que permetia que tots mengessin de llurs esforços.

Dels romans ja n'hem parlat a la introducció. Les figures de la “patria potestat” i “guarda i custodia” en surten d'aquella jurisprudència. La separació de bens, que els catalans hem conservat, i el sistema d'herències també. Un tema molt important, en desús a Catalunya,

son “les capitulacions matrimonials”. Autèntic contracte notarial, que regula les condicions de cada matrimoni.

Un altre concepte econòmic, que s’adiu molt bé al matrimoni, es la diferència entre: *propietat i possessió*. En moltes èpoques la dona ha estat propietat i possessió del marit o pare o tutor. Al segle XXI, qui no compregui que ningú es propietat de ningú, millor que no es casi. La parella en té la possessió l’un de l’altre, és a dir, una mena d’usdefruit, però mai la propietat.

Se’ns vol fer creure que, aquella època romana, ho era de disbauxa i perversió sexual. Això és una òptica heretada del binomi sexe-pecat, de tota l’edat mitjana, que encara avui perdura per a molts. Però la realitat és que, del sexe, se’n gaudia lliurement.

Però la nostra cultura deriva directament dels grecs. Roma no era pas més que “la Magna Grecia”. I els grecs varen establir-ne unes bases filosòfiques, ben diferenciades, que regulaven les relacions socials. I ho feien emprant la semiòtica de la mitologia. Fantàstics exemples, entenedors i senzills d’explicar.

Així apareix EROS. Segons Plató, és el desig del bé i d’èsser feliç. Inclou la passió i l’entusiasme. No només sexual, ans per qualsevulla activitat humana. Per això hi ha un munt de paraules derivades d’eros. Un altre concepte és el d’ÀGAPE. Traduït al llatí per AMOR.

Van ésser els primers cristians qui més van difondre l’agape. Eren sopars de germanor, que recordaven el “*darrer sopar*”. Àgape, o amor, esdevé el concepte de serenor, profunditat de relació, mútua

acceptació, fraternitat. “*S’agapo*”, en grec actual, encara vol dir: t’estimo. Els conceptes ben diferenciats de: matrimoni, concubinat i prostitució eren clars a totes aquestes civilitzacions, així com a les orientals.

26

Més enrera en el temps, hi trobem a la Índia, llibres com el Kamasutra, els relleus dels temples de l’amor, etc., dedicats a les tècniques sexuals. On sembla que res era prohibit. També a la Índia hi trobem, curiosament, l’ofici del “*desvirgador*” professional. I podríem parlar d’abans: babilonis, home primitiu, antropologia comparada, tribus actuals, però tot això ho trobareu fàcilment als llibres.

Som al segle XXI, i un nou ordre, de tota mena, ens truca a la porta. Cal que els cristians reciclem i adaptem el matrimoni tradicional a aquest novedós tarannà. Cal aprendre a compartir la vida en comú, amb aquest nou sistema de “*treballen-els-dos*”. La cultura de les vacances i els viatges, que poc existien fa uns anys. Els nous electrodomèstics, les hipoteques i els crèdits i les targetes de crèdit.

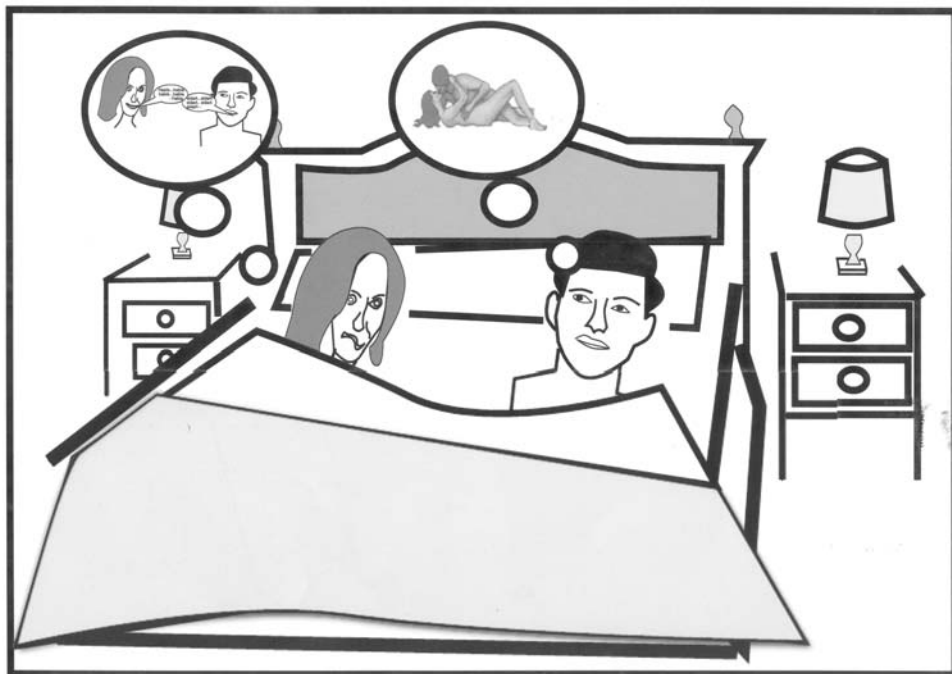
Tot això vos pot semblar una veritat d’en Perogrullo, però els avis no tenien pas aquests gratacaps. Compartir una TV, no és pas compartir un foc a terra, pelats de fred. Un comiat de fadri/fadrina, mai s’haguera entès fa cinquanta anys. Tot ha evolucionat cap a la comoditat i llibertat. Cap a l’autonomia de la dona i la menor responsabilitat de l’home.

La dona ja és, a la nostra civilització cristiana, igual a l’home. I ja ho era, d’ençà que érem cristians. Però, de vegades, allò de que “*uns són més iguals que d’altres*”, encara en té de vigència. Malament rai si no ho assolim del tot. Les presses, l’estrès, la incomunicació, deguda als horaris diferents i als programes de TV, la diferència llegítima

d'interessos personals, la pèrdua de la vida familiar, entesa com a "clan", fan que tingueu que aprendre de nou a conviure.

Molts i moltes de vosaltres esteu enamorats, vos agradeu molt. Molts i moltes, pot ésser que, el que sentiu l'un envers l'altre, sigui amor. Molts i moltes, pot ésser que us interessi el matrimoni com a solució. Tant se val. El més important és la decisió de conviure plegats. I això no en té res de fàcil.

27

Cadascú té ses pròpies prioritats. Això és bo i natural. Però, són compatibles les unes amb les altres? Egoisme és crear compatibilitat. Per que repercuteix en el vostre propi benefici. Sigueu altruïstament egoistes.

Per això el bé més preat és el de la comunicació. Si vos sabeu comunicar tot anirà bé, si no... la separació està ja servida. I, tot i parlant de separacions, aquestes separacions tenen sovint la culpa de que n'hi hagin. No. No es cap joc de paraules. La facilitat de la separació, crea i multiplica la facilitat de matrimoniar. I aquesta facilitat ha frivolitzat el vincle del matrimoni.

Tots estem d'acord en que, de vegades, la separació és necessària per a evitar un mal pitjor. Però un matrimoni cristià hauria d'ésser més meditat, consensuat, convençut, i pragmàticament d'unió fins a la mort. Res de frivolitats. Perquè la persona i llurs il·lusions, no en tenen res de frívol.

Gaudiu del matrimoni. Sexualment, si s'escau, amorosament, si s'escau, intel·lectualment, econòmicament i amb tots els "ment" que hi vulgueu. Quan dieu el "SI", feu-ho sense cap reserva mental. Assumint-ne la responsabilitat. Com a veritables adults. Conseqüents amb el que voleu. Si no és pas així... digueu, simplement..."NO". Els cristians ens ho pensem abans.

PER QUÈ VOS CASEU ?

29

Entremig dels que feu aquest curset prematrimonial, hi han motivacions de tota mena per a casar-se. Aquesta diversitat de motivacions i teleologies, demostren que el matrimoni no en té res d'estandard o clònic. Cada persona és un món de variables, dues persones interaccionades esdevenen tota una constel·lació.

Les variables són aquelles coses materials o immaterials que cal tindre en compte. Per exemple, les olors, el sentit de l'humor, l'educació... etc. En experimentació les dividim en variables controlables, com la temperatura de cocció d'un aliment, per exemple, i incontrolables, com la previsió meteorològica, si l'experiment s'ha de fer a l'aire lliure.

Doncs bé. Al matrimoni passa el mateix. Moltes variables són ja assumides (controlades), però l'atzar en pot dur de noves, en les que poc hi havíem pensat. Un accident, una malaltia, un cop de bona fortuna fins i tot, no sempre s'han previst. Però, en el transcurs de la vida, hi són. La vostra, és a dir, la teva i la de la teva parella, pot canviar en centèsimes de segon.

Si et cases per amor, comencem per el més poètic i romàntic, estàs fent un acte meravellós, encisador. Tot el teu cos sembla que vagi sol. El vals de la vida amorosa t'arrossega cap el *turmix* del matrimoni. Cóm poden haver-hi dificultats, que nosaltres dos, ensems no siguem capaços de superar?

Si et cases enamorat/da, és a dir sexualment molt atret/a i atès/a, estàs visquent l'aventura de la teva vida. Es com una droga que hom, ni pot, ni vol deixar. Un cop tastada hi ha que fer el que sigui, per tal de seguir-ne gaudint. La força d'aquesta motivació es, senzillament, inaturable.

Si et cases per interès, o *pel capital*, la motivació ja la tens ben clara. Òbviament faràs el que calgui per a preservar ton interès, és a dir, el matrimoni. L'interès pot ésser de milions de tipus diferents. Però tant se val, el teu és el que compta. Ta motivació per a casar-te ha estat raonada. I n'estàs intel·lectualment convençut/da.

Si et cases per altres raons, comprendràs que no hi ha prou espai ni temps per a enumerar-les totes, s'haurien de definir i d'analitzar. I veuríem a quines conclusions arribaríem. Però, en qualsevol cas, sempre hi trobaríem motivacions i teleologies.

Ara bé. Anem a suposar que ja tens prou clar el per què et cases. I la teva parella? Sí? També ho té ben clar?... I cóm ho saps? Te'n refies del que verbalitza, del que et diu i respòn?... Per què? Ara, de ben segur em sortiràs amb allò de la confiança... Veuràs, de vegades, ens mostrem tan il·lusionats amb una cosa, que als demés els hi sap greu de xafar aquesta il·lusió.

Per tant, anem a capgirar tot això de les motivacions. Anem a trencar esquemes tòpics. Per què et cases?

Psicològicament, que és el que ens cal analitzar, només hi han dues motivacions. O et cases per una motivació positiva o et cases per una

motivació negativa. I no hi ha més bròquil. Ara t'explico, tot aquest aparent garbuix, simplificat, què vol dir. Es possible que això et faci rumiar. Bé. Ja vas bé.

Comencem per la motivació positiva (MP). En realitat, tècnicament, l'hauríem d'anomenar, reforç positiu (RP). Un RP és tot el que ens gratifica, ens premia, ens agrada. Tot el que ens il·lusiona. Per tant, ho volem aconseguir. I ens hi trobem egosintònics tractant d'aconseguir-ho. És el cas d'un hobby, per exemple. Col·leccionem plaques de cava, i ens agrada, i continuem fent-ho.

Això, transpolat al matrimoni, vol dir quelcom molt difícil de comprendre. I més d'explicar. Vol dir que no ens cal el matrimoni. Sí, ho has ben llegit: no ens cal. Qui col·lecciona segells o plaques, NO li cal fer-ho. Ho fa per que s'hi troba bé fent-ho. Ara bé, si no ho fa, ho enyora. Li manca aquesta estona de distracció.

En parella, no cal arribar al matrimoni, passa el mateix. És la parella que s'hi troba bé, a l'estar plegats, i s'enyoren quan duen un temps sense veure's. El matrimoni esdevé una conseqüència, no necessària, de llur benestar egosintònic. Diguem que el matrimoni es "segregat" de forma natural i espontània. És una fília.

Aquest tipus de matrimoni acostuma a ésser prou durader. El dia a dia uneix el matrimoni, no només per la convivència en sí, ans per les obligacions que hom crea mica en mica. Son les il·lusions en un segon habitatge, viatges, etc. La convivència es tranquil·la, sense sotrac ni terrabastalls.

Les separacions venen perquè hom ha trobat una millor gratificació arreu, o per canvi bio-psico-sociològic de la parella. Una deformació del cos per obesitat, o canvi de caràcter, o canvi de nivell econòmic, etc. poden produir que, el que abans gratificava, ara ja no ho faci.

Pel que fa a la motivació negativa (MN), es també un concepte tècnic derivat del reforç negatiu (RN). Es molt més fàcil d'explicar que l'anterior. Imaginem una persona que té fòbia a l'ascensor. Doncs bé, ho soluciona (que no és terapia) pujant per l'escala. Es a dir, si no li plau una acció, s'inventa una alternativa, que la dugui al mateix resultat.

Totes les fòbies generen alternatives. Qui no pot anar en avió, va en tren. Qui no li agrada el tomàquet, el deixa, però es menja l'enciam. Qui no li agrada la pel·lícula de la TV, fa zàping i en visiona una altra. I així podeu treure tots els exemples que vulgueu de la vostra pròpia vida i de la dels altres també.

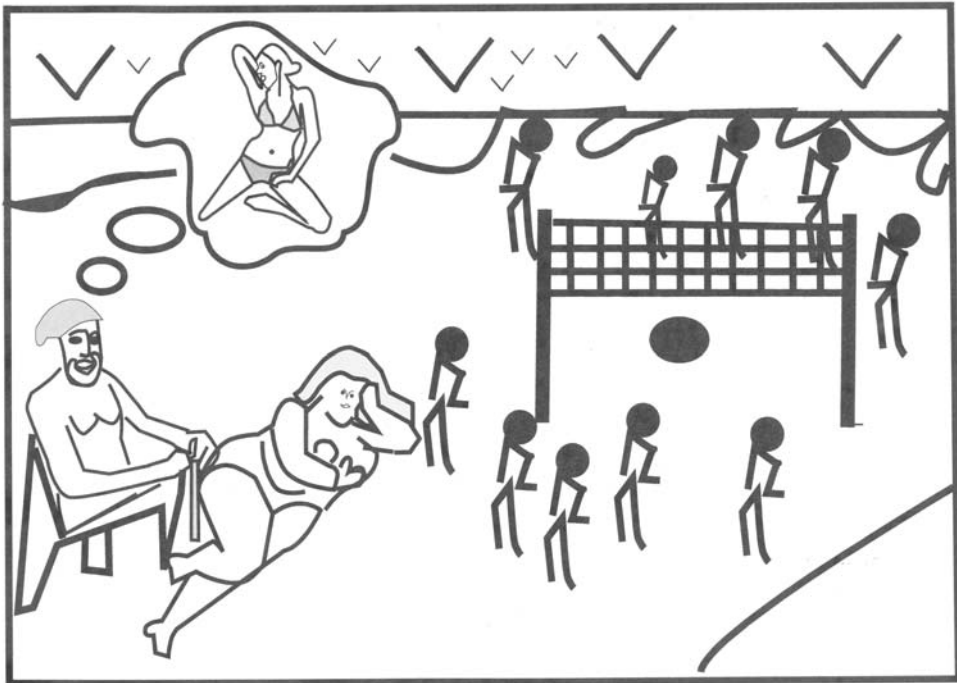
Si vos hi feu fixat bé, la persona va en tren, no pas perquè LI AGRADI, sino perquè no pot pas anar en avió. Menja enciam, no perquè LI AGRADI, sino perquè no vol tomàquet. Visiona una pel·lícula, no pas perquè LI AGRADI, sino perquè no vol pas veure l'altra.

Ara, transpolem-ho al matrimoni. Per què et cases? Et sens sol/a i "necessites" companyia"? No estàs bé a casa dels pares i "necessites" marxar i el matrimoni t'ofereix aquesta possibilitat? Et cal un aixopluc econòmic o sentimental, i "necessites" casar-te per aconseguir-ho? Estàs prenyada i, ambdós, "necessiteu" legalitzar la situació?

D'exemples, on la gent fa una cosa, perquè així evita fer-ne una altra, que no li agrada fer, en podríem posar-ne a munts. Pràcticament tota la nostra vida ens la passem fent coses, tot i evitant, o per evitar en un futur, coses que no ens agraden.

33

Ens traiem un títol per aconseguir millor feina i, per tant, més diners... Comprem una 6/49 a veure si deixem d'ésser pobres... Ens abriguem per a no tenir fred.. Mengem per no patir gana... Anem en moto, per arribar més aviat... etc. Tot són alternatives al que no desitgem. I són el motor de l'esperança. Recorda mnemotècnicament el Cap de Bona Esperança. Els mariners, "esperaven" trobar-hi la calma, un cop passat.

Degut a la biologia humana, lo important no és pas tindre un/una amant al llit. És tindre-la al cap! Si hom compregués aquest axioma, quanta merda ens evitaríem! No et deixis mai manipular pels típics topics.

Fixa't-hi bé ara. Què passaria si fossis tant ric com aquell moro de l'Aràbia? Doncs que no frisaries per arribar a temps de fer la 6/49, ni et caldria cap més titulació per a millorar el teu sou. Què passa a l'estiu? Que no et cal l'abric i per això no te'l poses pas. Es a dir, mentre cal, perquè ens evita un mal, fer una cosa, la fem. Quan ja no hi ha mal a evitar, no cal fer-la. S'ha acabat la motivació.

Rumia't-ho bé. No serà que et cases com a alternativa, per a evitar un malestar actual o previndre'n un de futur? Si es així, pensa que en quan s'acabi l'evitació, s'acabarà també la motivació. Dit d'una altra manera, s'acabarà el matrimoni. No serà que et cases amb la esperança d'evitar una fòbia, no pas per filia?

Només pertanyeu a aquests dos grups. Trieu. Però tampoc tot és un ens hermètic. Repasseu-ho sector a sector. Per exemple, sexualment, per què em caso? Econòmicament, per què em caso? Familiarment, per què em caso? I seguïu així, fent-vos les preguntes que vos calgui. Recorda. Si et cases per una MP, tens possibilitats de reeixir. Si et cases per una MN, tant bon punt s'acabi el que et fa que et casis, s'ha acabat la motivació, àdhuc el matrimoni.

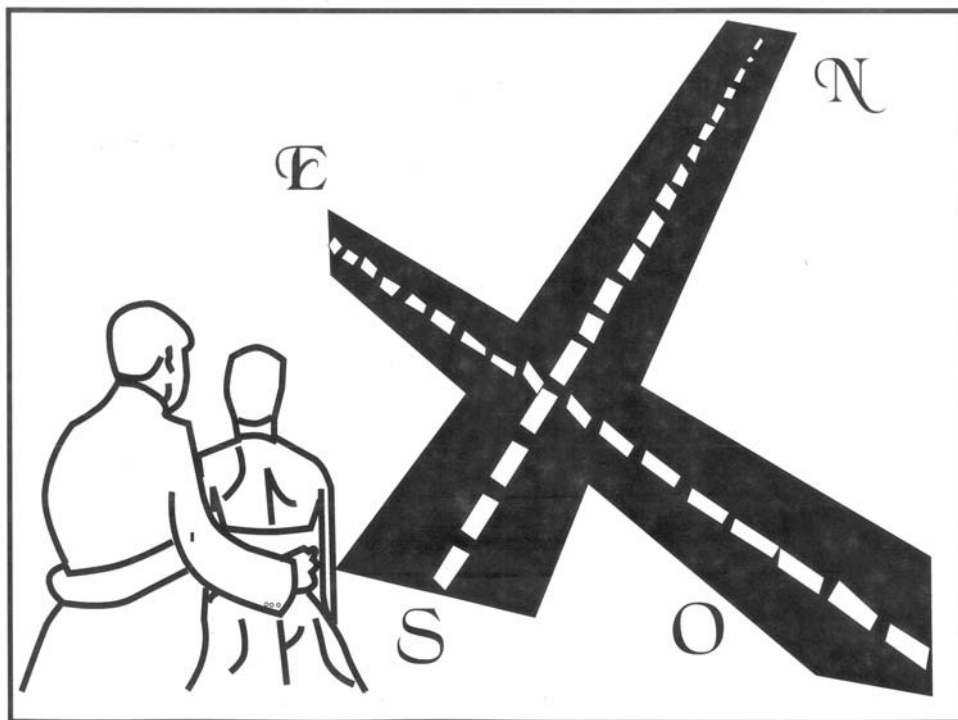
Però no cal que et posis pessimista. La vida en dóna molts de tómb. I, pot ésser, que, a l'igual que les motivacions s'acaben, també en neixen de noves. Tanmateix, la experiència, així ens ho demostra milers de vegades.

Precisament la gràcia del bon viure és la readaptació contínua, si és que és possible. Però aquesta readaptació mai pot estar basada en un martirilogi. Tot el que sona a màrtir ja està condemnat al fracàs, abans de començar, fins i tot.

La qualitat de vida ha de regir la teva vida. La vida no és pas cap creu, ni *via crucis*, la vida és un esclat de vida, tot un malbaratament de vida. I la egosintonia es fonamental. Per tant, el plaer, i no pas el dolor, han de regir la teva vida.

35

D'això, els epicureïstes i els hedonistes, en saben un pou.

Hi han molts camins que van i venen del matrimoni. No és pas compatible que l'un vulgui anar en avió i l'altre en vaixell? Lo important és el punt de trobada. Viu i deixa viure. Elimina paranoies.

QUÍ ÉS LA TEVA PARELLA ?

36

De segur que coneixes molt bé a la teva parella. Saps el que li agrada, intueixes el que pensa, saps com reaccionarà i fins i tot quins defectes té. Tot això està molt bé. Però hi ha intimitats que no sempre hom les veu des de fora. I també hi ha defectes que hom procura vernissar, o bé pensant que no en són massa d'importants, o bé pensant que, amb el temps, ja els fareu corregir.

A aquest fenomen de vernissar els defectes, tècnicament se li diu catatimia. La catatimia fa que, la mare d'un nen lleig, el vegi maco. O que els enamorats es trobin maquíssims, per molt lletjos que també siguin. Per tant, per catatimia, pot ésser que no vegis els defectes com realment són, amb tota la transcendència que comporten.

Això n'és molt de perillós. Perquè pot dur a sorpreses desagradables, no assumides anteriorment. En quant s'acaba la catatimia, el defecte dimensiona multiplicativament. I la parella no entén res. El que ahir no existia, ara esclata violentament. Recriminacions, acusacions, hom retreu, tot i renyant a la parella; el defecte que, fins ahir, el toleràvem, ara n'és la discòrdia virulenta.

De vegades, com ja he dit suara, pot ésser que veiem el defecte. Posem, per exemple, tendència a l'alcoholisme. I, aleshores pensem: "jo ja el/la canviaré". Ho diem amb tota innocència i bona voluntat.

N'estem convençuts que, amb les nostres persuasions i dedicació, reeixirem a foragitar-ne el defecte. Al cap d'avall, pensem, tot lo bo ja em compensa...

Això ho has de tenir molt clar. Els defectes augmenten. Mai minven. No hi confiïs pas amb les teves bones voluntats i capacitat de persuasió. Mai. Els defectes es cronifiquen. Per tant, no et facis pas il·lusions utòpiques. I treu-te les ulleres de la catatimia, si encara pots. Procura ésser realista.

Una altra variable, tanmateix, l'has de tenir en compte. És la patologia de cadascú. Pel que fa a les patologies somàtiques, val a dir físiques, son senzilles de veure i de comprendre. Però pel que fa a les mentals, ja costa més. O no s'aprecien pel profà. I això n'és molt de perillós, també.

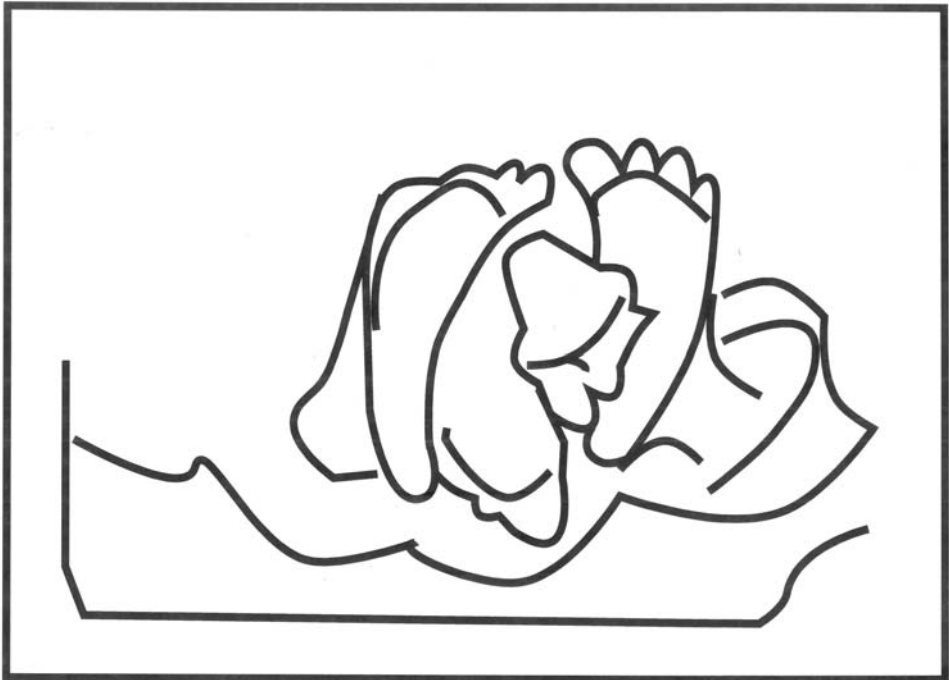
Tots tenim la nostra personalitat, amb un trets diferencials, trets que no són més que la tendència cap una psicopatologia o una altra. Una mica de psicopatologia ens dóna aquell toc distintiu i original, que a uns agrada i a d'altres no. Però en quan aquests trets són massa exagerats, aleshores ja molesten a tothom.

La psicopatologia, o tendència cap a ella s'ha de identificar en la parella. Un cop la sabem, la podem assumir o no. Però cal saber-la. En cas d'exacerbació, un professional vos orientarà, no només en el diagnòstic, ans en el pronòstic, i, si s'escau, tractament.

Actituds com el mal geni, l'avorriment, les distraccions, la tristor, el control de la parella, etc., poden no ésser res, i poden ésser el tuc de

l'iceberg. Per tant, no frivolitzem aquests trets de caràcter. Millor analitzar-los o fer-los analitzar.

38

La il·lustració, molt enrevessadament, ens mostra uns peus cap amunt i uns peus cap avall. Quanta gent creu que "això" és la sexualitat! Quants segles hem passat estafant, especialment a la dona! De vegades, no tot es troba a casa. No vos moriu banaus!

LA FIDELITAT

És molt complicat comprendre la veritable dimensió d'aquest concepte. Veuràs, és un concepte contaminat de moral, religiositat, legalitat fins i tot... i molta patologia. Per això, és un tema que molts professionals prefereixen eludir.

Si ens mirem en el mirall de la biologia, més concretament de la zoologia, veiem que hi ha espècies amb comportaments de tota mena, envers la fidelitat. Per exemple, l'animal més intel·ligent, tenint en compte llurs circumvolucions corticals del cervell, és tan fidel que, quan la parella mor, l'altra se suïcida: són les orques.

I com les orques, n'hi ha tota una munió d'espècies. Ara bé, els primats però, no son pas així. I nosaltres derivem dels primats. Per això hem d'anar a raure a l'antropologia. I aquesta ens demostra que l'home és un animal tribal. De fet per antropologia comparada sabem que, una munió de tribus al món, viuen promíscuament.

Aquesta promiscuïtat comporta una indiferència envers la paternitat i cap sentiment de possessió o propietat de parella. De fet hi han tribus poligàmiques i d'altres poliàndriques. En ambdós casos no es tracta exactament de promiscuïtat, ans diguem-ne, harems de dones o homes.

Les nostres civilitzacions desenvolupades actuals també permeten la poligàmia i, en menys prevalència, la poliàndria. Però si ens remetem a eres anteriors, la promiscuïtat n'era la norma. Autèntic sistema tribal. Això ens ho diu la biologia. I la biologia no té moral, ni lleis ni religions.

La nostra moral, religió i legalitat ha fet de la fidelitat un tòtem total. Pràcticament se l'ha volgut fer la pedra angular del matrimoni. Dúiem molts segles així. De forma que n'estem perfectament convençuts de que així ha d'ésser. I mai ens plantejem un judici crític de: per què ha d'ésser així? Ho acceptem com a dogma o axioma i prou.

Però la realitat és que no deixa d'ésser un simple tòpic. A l'igual que, si li demanem a qualcú, que ens dibuixi una estrella, ens la dibuixarà "estrellada", quan mai hi ha hagut cap estrella "estrellada". Amb la fidelitat passa el mateix.

La fidelitat, si és egosintònica i gratifica, és comprensible. Tanmateix, si ho és per contracte preestablert, de mutu acord. Ara bé, si ho és per "obligació", es converteix en egodistònica, i és un noxa, que acaba malmetent la convivència. Per això és fonamental donar-li la autèntica dimensió biològica i contractual que té.

Heu deduït que la persona humana no ha nascut per a la fidelitat. Per tan, no es pot exigir, sense més ni més, que vagi en contra de sa pròpia natura. Si ho fa, entrarà en conflicte. Que vol dir, neurotizació.

Per un altre cantó, la persona humana pot racionalitzar i ésser conseqüent amb les directrius que es marqui intel·lectualment. Per damunt de sa pròpia biologia. Per exemple, aprenem a no defecar

per qualsevol lloc, com fan els animals en llibertat, i a fer-ho en el lloc oportú. Un gos ben educat fa el mateix. La fidelitat es pot “educar” i, tot i anant contra natura, pot ésser perfectament practicada.

En molts països civilitzats, nòrdics per exemple, a la fidelitat no se li dóna cap importància. Recordem el cas de la virginitat, al nostre país, no fa pas tants anys. Avui en dia, la virginitat no té cap importància, per a la majoria de gent. Però, si algú vol arribar verge al matrimoni, en té tot el dret. Per que cadascú fa del seu cos el que ben bé vol.

Per això, que una cosa és la voluntarietat i l'altra la obligació. La duana que en separa les dues possibilitats es definitiva. En realitat, si anem més lluny, veiem com les obligacions no serveixen de res. Sempre son viscudes com a càstig, i dels càstigs un se n'acaba desempallegant.

Les obligacions, els càstigs, al desempallegar-nos-en d'ells, ens creen sentiment de culpabilitat. Por. Remordiments. I si un matrimoni s'ha de basar en pors i remordiments, més val que plegui. No és cap matrimoni, és una presó.

La cosa es complica en quan intervé una patologia: la paranoia. És la gelosia, que pot esdevindre “celotípia”. Ideal per a destruir el matrimoni, la parella i, fins i tot, en casos greus, causar la mort de la parella. Per això anem molt en compte al parlar de fidelitat.

La experiència real demostra que el problema de la gelosia, mai és “normal”, sempre hi trobem, en més o menys grau, una paranoia encoberta o manifesta. Aquesta n'és la realitat. Realitat que no agrada

a molta gent i, per suposat, molt menys al paranoic, que per definició, sempre té raó...

42

Paranoia que s'agreuja amb el recolzament de la major part de la societat, seguidora del fals tòpic. Torno a repetir que, la societat té tan assumida la fidelitat, que qualsevulla transgressió ha de comportar, per obligació, un càstig. I, això, només és fanatisme fonamentalista.

El millor, és pactar el que volem, i no volem fer, al respecte. I ésser conseqüents en la decisió presa. Perquè si la transgredim, ja no serà una qüestió de fidelitat, ans d'incompliment contractual. I, això, sí que n'és de greu. Incomplir qualsevol contracte implica la resolució del contracte.

Per aquest, i per molts més motius, hom aconsella el que fan als països civilitzats habitualment, i al nostre esporàdicament: la escriptura notarial de les "capitulacions matrimoniales". Consulteu al vostre notari i no deixeu pas de signar-les.

A les capitulacions hi entren tots els vostres drets i deures que lliurement hi fixeu. Tant pel que fa a la vida matrimonial, com per a sa dissolució. Com en qualsevol contracte, hi podeu posar totes les condicions que vulgueu. Si la parella les accepta, son vinculants. Per això es una acta notarial, per escriptura pública.

I si no s'accepten, pleguem.

LES BARALLES MATRIMONIALS

No tot són flors i violes en un matrimoni. Per tant, es normal que hi hagin baralles, més o menys fonamentades. Si hem de fer cas de les estadístiques, hem d'aplicar la norma general envers la relació entre persones. Com més gent hi ha per metre quadrat, més baralles, delinqüència i problemes de tota mena hi han. Això és transposable a les empreses, escoles, casernes, etc.

Si un matrimoni viu en poc espai, sembla que tingui més possibilitats de barallar-se. També hi ha estadístiques envers el fracàs escolar, depenent de l'espai del que disposa el vailet, per a estudiar a sa casa. Sigui com sigui, la realitat és que les baralles son focs de combustió espontània.

De cop i volta, per un no res, esclata una mala ullada, un exabrupte, un gest arrauxat... i la discussió esdevé cada cop més agressiva. Si us dic que això és, fins i tot bo, sembla còmic, però la realitat és que la confiança permet això i més. Desfogar-se sempre és bo. El problema rau, però, en la intensitat i prevalència d'aqueixes baralles.

Des del més suau fins al més violent, hi ha tot un rang de puntuacions, que a cada matrimoni indiquen: des d'el "no passa res", fins al "separació immediata" amb jutjat de guàrdia inclòs. És per aqueix

motiu que, els maltractaments, mai s'han de consentir, encara que només s'hagin produït un sol cop.

44

Mai heu de fer cas de les excuses, demanades de perdó, explicacions: “he canviat”, “et prometo que mai més ho faré”, etc., del maltractador/a. El maltractador/a pateix una patologia, normalment paranoica, antisocial o heterodestructiva, i, per tant no pot pas canviar. Fins i tot, sotmès a tractament, tard o d'hora esclatarà de nou.

Mai tampoc li tingueu por. Empreu la vostra intel·ligència. Demaneu ajut immediat a la policia, família, veïns, amics, etc. Però penseu que, com més li permeteu, més impossible es fa el lliurar-se d'ell/ella. La raó és molt senzilla. Cada cop, per simple cronificació, se sent més propietari/a de la parella. Per això hi ha que trencar, al primer signe. Immediatament.

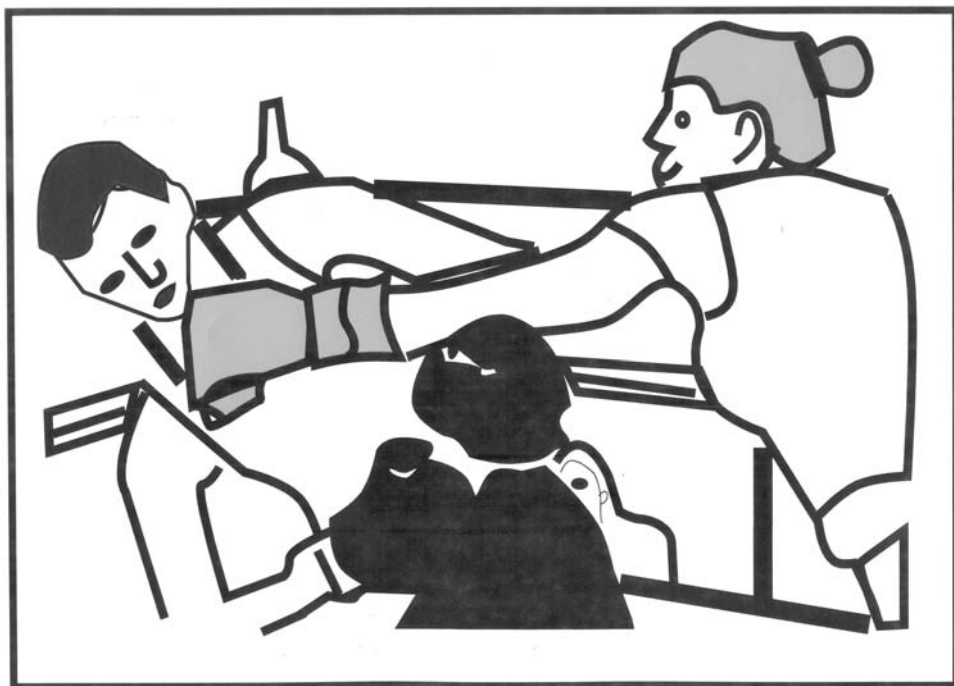
Però el més perillós de les baralles, el que realment fa malbé el dia a dia, és la viscositat. Per moltes raons, també psicopatològiques, hi ha persones que els hi costa finiquitar una baralla. Un cop acabada, segueixen emprenyats, de mal humor, borinant una lletania d'acusacions i recriminacions. De vegades, això acaba amb la paciència del que ja no es baralla, i la baralla torna a començar.

És molt important saber fer compartiments estancs. Defugir de la viscositat. Si no se sap fer, consulteu un professional. Els compartiments estancs son vàlids per moltes coses. Per exemple, per a no endur-se'n mentalment la feina a casa. Això atabala a la parella i només acaba en desencís, si no en problema. El mateix li passa a la dona, quan es desfoga explicant totes les malifetes que els nins

entremaliats han fet. Nimietats sense importància objectiva. El marit s'atabala innecessàriament.

La casa ha d'ésser un paradís. Vull dir que l'un ha de crear-li el paradís a l'altra. És un esforç necessari. Si no s'és capaç de fer-ho, és senyal d'incompatibilitat matrimonial. I la incompatibilitat acaba en separació. Mai hom pot demanar una relació de *víctima-depredador* al matrimoni, com passa a les empreses, per exemple.

45

Malament quan comencen el combats de boxa del campionat de les recriminacions. En la majoria dels casos la victòria final és dels advocats que cobren la factura per la sentència de separació. No t'ho haguessis pogut rumiar-t'ho abans?

Al matrimoni és on més hom practica la manipulació. Malauradament. I on menys hom nota que s'hi practica. Per això cal detectar-ne immediatament les maneres que la parella emprà per a manipular. Hi han manipulacions evidents, però també n'hi ha de subliminals. Evidents són el xantatge, les amenaces, l'exercici de l'autoritat, etc. Les subliminals són les actituds, les mirades, el cumberlandisme en general, que vol dir el llenguatge corporal, no pas el verbal.

Tot plegat crea culpabilitat. La culpabilització es l'arma *princeps* de la manipulació. I els efectes de la culpabilització, manipulació i manca de paradís, són l'*stress* i la fòbia en contra de la parella. Al final és produeix la deserció matrimonial. La parella es sorprèn i, a sa vegada, es culpabilitza. Aleshores demana perdó. L'altra el perdona i tot torna a començar.

Però al demanar perdó ha sofert una humiliació. I això poc que es paeix. Per tant, al cap d'un temps serà ell/a qui deserta matrimonialment. El mateix cercle es reproduceix. L'altre demana perdó i és perdonat. I així successivament, el conte de mai acabar. D'això se'n diu el síndrome d'en "Tom i Jerry". Quan el moix perseguia el ratolí, després el ratolí perseguia al moix, i així successivament durant tota la pel·lícula de dibuixos animats.

La síndrome "Tom i Jerry", com totes les altres, ja es detecten prematrimonialment. Però hom pensa que, durant el matrimoni tot s'arranjarà. Fals, anirà a pitjor. Per això és summament important saber si hi ha compatibilitat matrimonial o no. Confieu el diagnòstic a un bon professional. No confieu en el vostre diagnòstic personal, perquè esteu sota la catatímia i de manipulacions de tota mena, per tant, no sou pas objectius.

Un cop sabeu quines són les incompatibilitats, només romanen dues opcions: trencar o seguir. Si decidiu seguir, bé que sabeu de quin mal patireu. L'heu triat voluntàriament, per tan, ja no s'hi val el recriminar. Però recordeu que les capitulacions matrimonials hi són per a fer més compatible la parella, fixant-hi les regles personalíssimes del joc.

47

Alerta doncs amb: les baralles, els maltractaments, la viscositat, les manipulacions, els compartiments estancs, el síndrome "Tom i Jerry", i amb tot el que hem dit fins adés. Especialment la psicopatologia.

Insisteixo amb la necessitat de notarialitzar les capitulacions matrimonials. Són el vostre Quadern de Bitàcola matrimonial, el vostre contracte, i la vostra defensa. Però recordeu que poc que es poden improvisar. Cal rumiar-les i consensuar-les perfectament.

LA SEXUALITAT

48

Milions de llibres s'han escrit envers la sexualitat. I, amb l'aparició de la filmografia pornogràfica, tot hom ha après el que no sabia, li era un tabú o ningú li explicava. En molts pocs anys hem viscut una revolució sexual, que ningú no pot pas aturar.

El plaer i el gaudi són un dret. La naturalesa ho ha programat així, i nosaltres ens hem d'aprofitar del que la naturalesa ens ofereix. Això ja ningú ho discuteix avui en dia. Fins i tot els drets de l'home diuen que tenim dret a la recerca de la nostra felicitat. Es tracta de qualitat de vida. I això es intocable, per molt que certs fanàtics s'hi oposin.

Per tant, no cal insistir en el que ja trobareu a la bibliografia i filmografia. Malgrat això, qualche puntualització sempre va bé. Per exemple, la dona i l'home viuen la sexualitat de manera totalment diferenta. Mentre la dona és un ésser sexuat, pot reproduir, és multiorgàsmica pràcticament sense fi, l'home només és una mena de inseminador natural a intervals a termini.

Les teories fàl·liques, inventades pels bocamolls, envers potència, ereccions més o menys prolongades, etc., són el bordar del gos que no mossega. L'home creu que la seva ejaculació és signe de virilitat i que la dona n'ha d'estar molt cofoia de tindre una parella així. Pobret.

No hi han dones frígides, ans homes ridículament ignorants. Per a fer gaudir a una dona, multiorgàsmicament, no calen ereccions ni fer-se el *superman*. Cal aprendre. I això bé que ho teniu a l'abast. En cas necessari un bon professional pot ajudar-hi molt, especialment traient els complexos d'inferioritat, que són els que creen el "machismo". Molts se senten avergonyits, tot i veient a la dona multiorgàsmica, quan ells ja no poden ni amb llur ànima. Son uns absurds egoistes incults.

Per això cal assumir-ne les diferències psicofisiològiques entre home i dona. I reconèixer les limitacions masculines. Limitacions per a incults, torno a dir. Perquè un bon aprenentatge, tot i incloent-hi les pròtesis que s'oferten al mercat, fa meravelles i deixa a ambdós de la parella, la mar de feliços. El sexe, a l'ésser humà està al cervell, no pas als genitals.

Al matrimoni com a l'empresa, cal intel·ligència per a sobreviure-hi. Si hom va de funcionari, sense iniciativa, ni desig de millora, malament rai. Pleguem. Cal imaginació dia rera dia, lluitar pel que volem, aprendre. Com fa un bon empresari triomfador. La satisfacció personal comença tot i veient que a l'altre el/la fem feliç. Penseu en lo feliç que és la cuinera, quan veu que llurs invitats s'afarten.

Clar que res es regala. Tot costa. Però així és la vida. Per això diem que la vida és una compra-venda continua. Si et val la pena pagar-ne o no la factura, ja és problema teu. Diuen que la ignorància de la llei no eximeix pas son compliment. Doncs bé, la ignorància sexual, o de tracte, d'educació fins i tot, no t'eximeix d'aprendre'n. Espavila't, i no et moris tonto/a.

L'EDUCACIÓ DELS FILLS

50

Com vos va passar a valtros, els vostres fills tampoc varen demanar voluntàriament de néixer, ni, molt menys, de néixer “de” vosaltres. Més d'un fill, tard o d'hora, es demanarà: *“què fa un fill com jo, en una casa com aqueixa?”*...

Hi ha un egoisme, egòlatra i egotista, per part dels pares, per a fer dels fills una mena de prolongació de la mateixa vida paterna. Això és bo socialment parlant. Per exemple, els fills se'n poden beneficiar de l'empresa o ofici dels pares. Però es dolent en quan hom vol que els fills es comportin com ho fan els pares.

Vull dir que no pas tothom renta els plats de la mateixa manera, ni estudia de la mateixa manera, ni es vesteix de la mateixa manera, ni menja de la mateixa manera, ni li agraden els esports de la mateixa manera, etc. Cadascú fa les coses com “pot fer-les”. I això ve determinat per les condicions anatòmiques, neurològiques, fisiològiques i psicològiques de cadascú. Damunt, sumeu-hi l'aprenentatge social.

Sovinteja el veure a pares educar als fills, batallant per petites nimietats sense importància i no prenent cura de les coses importants. L'arbre, no els hi deixa veure el bosc. Posem per exemple, la manera de menjar.

Òbviament un infant ha d'aprendre la bona educació a taula. Cap dubte. Però suposem que és esquerrà. Antigament hom castigava als esquerrans a casa i a l'escola. Avui en dia, el més important és que sàpiguen menjar amb educació i escriure bé. Tot i respectant llur esquerrania.

51

Les normes de comportament en una casa han d'ésser ben clares. I que deixin a l'infant el més lliure possible, però que sàpiga perfectament on és la duana del que pot i no pot fer. Mai aqueixes normes, si hom les transgredeix, han d'ésser permeses per una sola part de la parella. Mai. Si això es fa, l'infant ja perd l'ubicació de la duana i es neurotitz.

Tota parella té un cert dret a educar a llurs fills com vol. Però rumieu abans de que vos hi trobeu, cóm els voleu educar. I això també és vàlid ideològicament. Mentre nosaltres duem als nostres fills, actualment, a manifestar-se en favor de la pau i no a la guerra, veiem per la TV, que els fanàtics islàmics eduquen a llurs fills amb metralladores més altes que ells, i escridassant: guerra, guerra!

Cada civilització és un món, i cada família també. Hi trobareu tot un supermercat d'ideologies amb les que educar al vostres fills. Tant se val si es tracta de política, religió, o dieta alimentària. Honestament trieu la que vos sembli millor. Però que ho tingueu ben clar, de cara a l'altra part de la parella. I això s'ha de consensuar abans. Les capitulacions matrimonials en són una garantia.

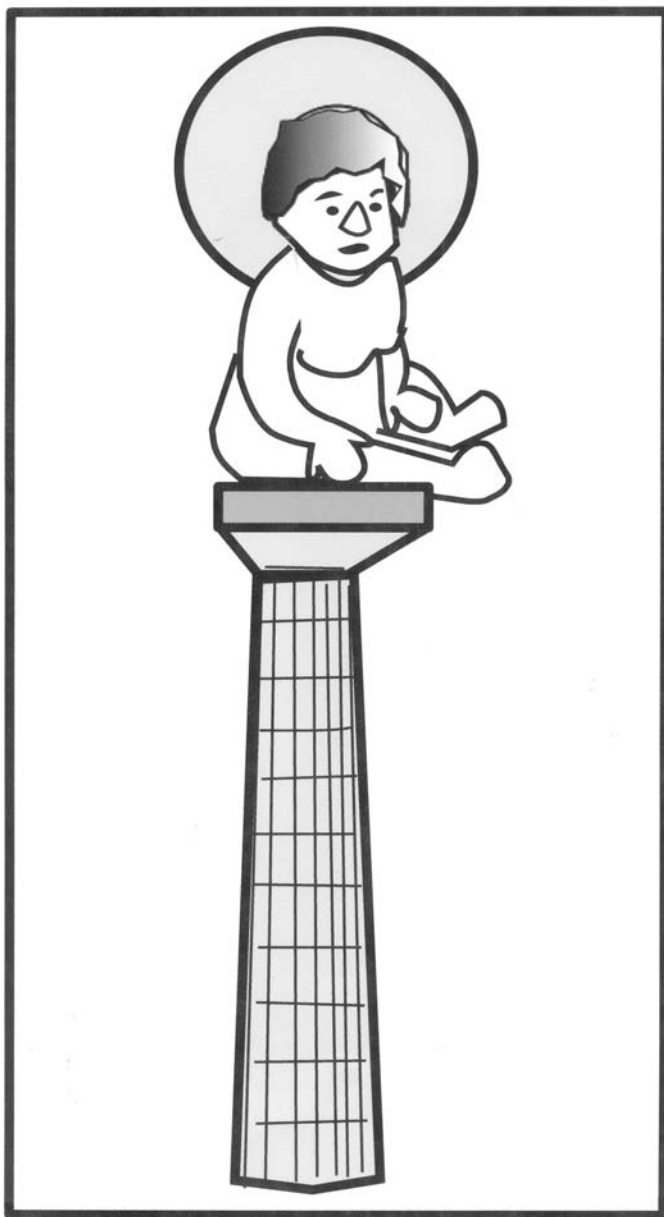
Antigament, l'educació holística de l'infant era privilegi del col·legi. Avui en dia, al col·legi només hi ensenyen assignatures. I tan

malament, que així funciona el fracàs escolar, que no és tal fracàs, ans fracàs professoral. Per tant, si les vostres disponibilitats ho permeten, trieu la millor escola. I si vos sobressin els diners, dueu-los a estudiar a qualsevol país més civilitzat. Però trepitjant de peus a terra, sereu vosaltres qui haureu d'educar al fills, perquè a l'escola ja no ho saben fer.

Per començar els hi heu d'ensenyar que res és de franc en aqueixa vida. Tot es compra i tot es paga. Aqueix és el comerç continu, en el que l'infant es farà adult. I dins d'una societat competitiva, cada cop més, on només hi cap l'èxit competitiu. I, l'èxit, poc que el regalen. Quan ja sigui gran, ja aprendrà que, més enllà de l'èxit social, hi ha el triomf personal. Però això ja vindrà.

Cal esforç. I sacrifici i força de voluntat i idees molt clares. L'infant ha de comprendre immediatament aqueixa praxis laboral i social. La cultura de l'esforç ha d'ésser la vostra obsessió. Per que el món funciona així. No pas d'una altra manera. Malauradament, el món cada cop n'és més, de competitiu.

Per tant, no hi ha res de franc. Per molt menut que sigui, ha d'aprendre que tot té un preu. El plat a taula, el llit, el vestit, l'escola, etc., tot vos costa diners. Per tant, l'infant ho ha de pagar, a to amb la única possibilitat econòmica que té: el treball. Així funciona el món. Comencem per una petita contraprestació laboral. Un recollir-ne els plats, per exemple, ja és prou. I si ho fa malament al principi, no el renyeu pas. Ja ho anirà fent millor.

Ja ha nascut el rei/reina de la casa! Què n'és de bufó/bufona! I què n'és de manipulador! En realitat, per a casar-se només calen unes bones capitulacions matrimonials, però per a ésser pares caldria un títol oficial! Vos creieu una excepció?

Lo important, com veieu, és que aprengui el valor del que es compra. Del que es compra amb diners. Pel que no es compra amb diners, com l'amistat, l'amor, etc., caldrà també que n'aprengui amb quin tipus de contraprestacions hom paga. Però això vindrà després. Prepareu-los per a la vida. La vida real, tal com valtros la viviu. Res es regala de franc. Tot costa.

I per a educar als infants, cal emprar les sempiternes tàctiques de control del comportament. I aqueixes tàctiques empen el premi i el càstig, segons calgui contingentment. "*Las letras con sangre entran*", deien. I així hi havien els analfabets que hi havien. El càstig és necessari, però és inútil sense premis.

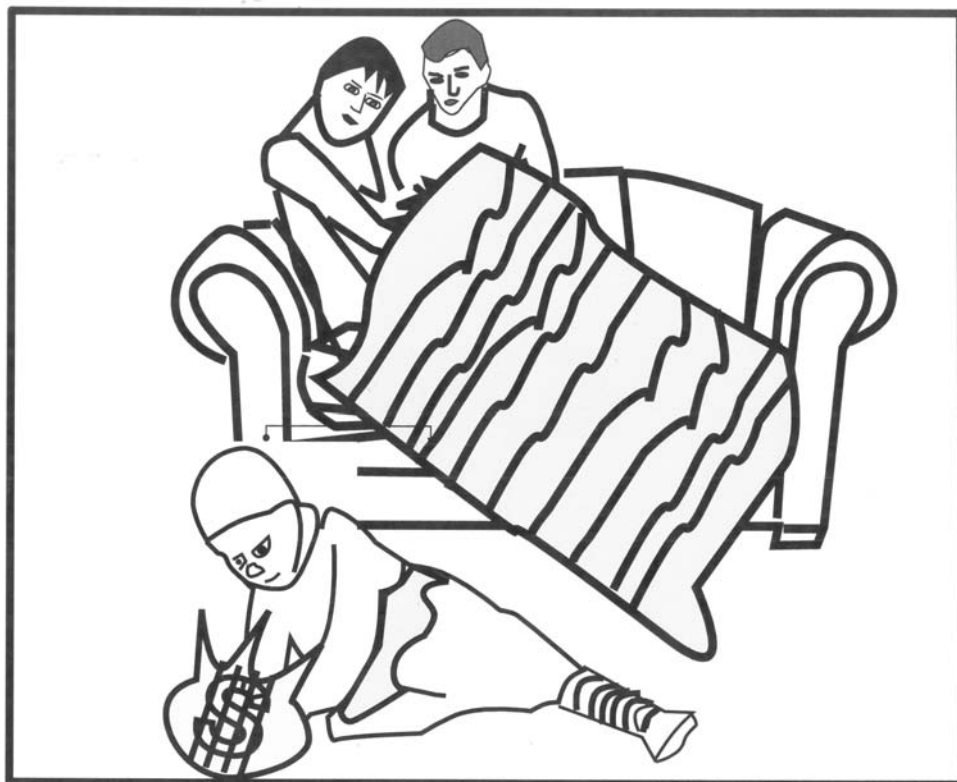
Posteriorment, vàrem assistir a un cop de pèndul. Permissivitat absoluta. Els infants no es podien renyar, per que "es traumatitzaven". I així ha aparegut una generació de "*gamberros*", sense codis socials, ni laborals ni acadèmics.

Per tant, centrem el pèndul. Castigueu quan calgui. El càstig corporal cal definir-lo. Una cosa es la petita bofetadeta a temps, que més que mal físic fa mal moral, i una altra cosa són els maltractaments. Cal dir, però, que un càstig és útil per a impedir-ne el comportament no desitjat, trencar coses per exemple. Però només els premis assenten els comportaments desitjats: bona educació, estudi, higiene, etc.

Un càstig es allò que desagrada. Un premi es allò que sí que agrada. Cada infant pateix de coses que no li agraden i gaudeix de coses que sí que li agraden. Per tant, ni un premi ni un càstig, poden ésser estàndards. Cal trobar-ne els correctes per a cada infant. Si això vos costa, un bon professional vos podrà ajudar.

Els infants són menuts, però no són pas tontos. Tracteu-los sempre com a persones grans. Res de parlar-los com a oligofrènics, ni pel vocabulari, ni per la sintaxi, ni amb veus rares. Normalitat. Tot ha d'ésser normal en una casa. Cap discussió davant els infants. Mai.

55

Res és de franc en aquesta vida. Tot té un preu tangible o intangible. I, si això no s'aprèn pas de menut, de gran causa tragèdies. No feu mai del vostre fill ni un paràsit ni un covard.

Els infants necessiten atenció i cura, per allò que ells no poden fer per sí sols. Ara bé, eradiqueu la sobreprotecció. Deixeu-los tranquils la major part del temps. Ells es distreuen sols. El terra és el millor lloc per als petits. Alerta amb endolls i estris amb els que es puguin fer mal.

Procureu que juguin amb joguines amb les que calgui imaginació i intel·ligència. La TV mai la tenen que visionar tot sols. Sempre amb algú que la critiqui. De lo contrari no tindran criteri i s'empassaran tota la TVporqueria, com si fos normal. La TV, avui en dia és tan nociva, que millor no tenir-ne cap a casa...

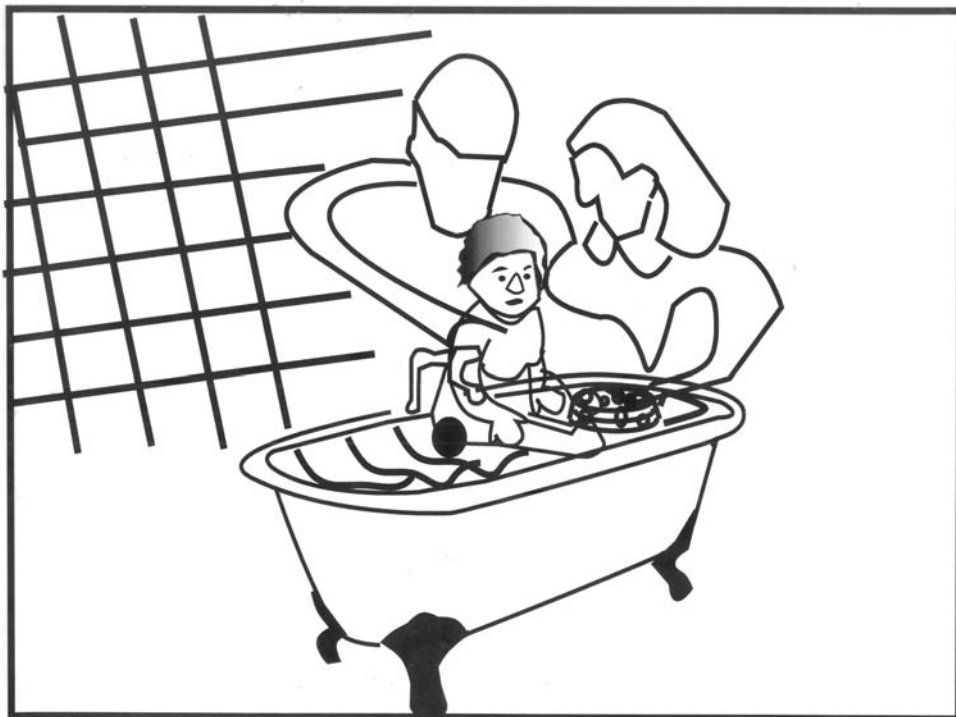
Pel que fa als jocs electrònics, són bons. Com més aviat maneguin un ordinador, millor. És el futur, i el present. Ordinador i idiomes, han d'ésser la vostra obsessió per als vostres infants. No escatimeu recursos. El món del demà, res a veure amb el nostre avui. I, quan dic idiomes ho dic en plural, i el plural comença a partir dels que ja no es puguin comptar amb els dits d'una mà...

L'infant és el manipulador nat més sàdic que hi ha. Alerta. Si vos deixeu manipular, esteu perduts. Si no sabeu cómo fer-ho, consulteu, com sempre vos dic. Penseu que el món canvia d'una manera que, ja ens caldrà per sempre l'ajut dels professionals, per a cada activitat.

Tot lo suara esmentat, ens du a una conclusió. Pacteu abans cómo educar als vostres fills. Que ho tingueu ben clar, un cop ben aconsellats. Els vostres pares, amics, etc., en saben molt d'educar... a casa seva. Si vos fan comentaris que contradiuen el vostre sistema educatiu, torneu als professionals, per a saber qui té més raó que l'altre. Però mai sigueu de l'últim que vos parla.

I no oblideu que els hi heu d'ensenyar a viure. I a la vida tan hi ha que planxar una camisa, com ferrar un ou, com repassar els comptes bancaris, com viatjar, etc. Què fer si es perden en un viatge a l'estranger?... Que sàpiguen acudir a la policia, a una botiga, per a demanar ajut, i... l'idioma... Hi ha hagut grans tragèdies per haver-se perdut.

57

Abans del matrimoni, fins i tot, pacteu la educació dels fills. Les discrepàncies internes familiars, s'hi inclouen avis i demés, neurotitzen. Damunt de tot, que s'espavili! Que sigui autònom en la mesura que sa biologia li permeti.

Mai escatimeu un cèntim per a l'educació d'un fill. Escatimeu-lo en lo superficial, en lo fantasiós, en el luxe. Això no ho necessiten pas. Encara que els demés infants ho tinguin. I, recordeu, que res és de franc. Tot ho han de comprar, de pagar, a llur mida clar. I mitjançant llur treball.

I, en cas de separació matrimonial, dueu-los directament a un professional, que els hi explicarà millor que valtros el que passa. Mai cap comentari acusatiu en contra de l'altre. Quan siguin grans, ja en parlarem. Penseu que, si parleu malament de l'altre, vos aneu fent fòbics. I, per tant, l'infant sent més filia per l'altre genitor.

La casa ha d'ésser un paradís per a tots. I un paradís és perfectament compatible amb la disciplina. Corregiu a temps. Després, o costa més, o ja no es pot pas. Bona sort, perquè, malgrat tot... sortiran com Déu vulgui...

LA SEPARACIÓ

Diuen que més val el prevenir que el curar. No vos estranyeu pas, si en parlem una mica de la separació. Tot pot arribar. La experiència demostra que cada cop n'hi hauran més de separacions. Fins i tot pels casats canònicament. Per això diuen que el culpable de la separació és el matrimoni...

A les noces feu un jurament de per vida. Però la vida n'és molt de llarga. I la vida canvia com el vent. Per variables que, de vegades, ningú pot controlar. Per molt convençuts/udes, que ara estigieu de la vostra reeixida matrimonial, l'atzar, la aleatorietat, que és una llei que encara desconeixem, pot capgirar-ho tot.

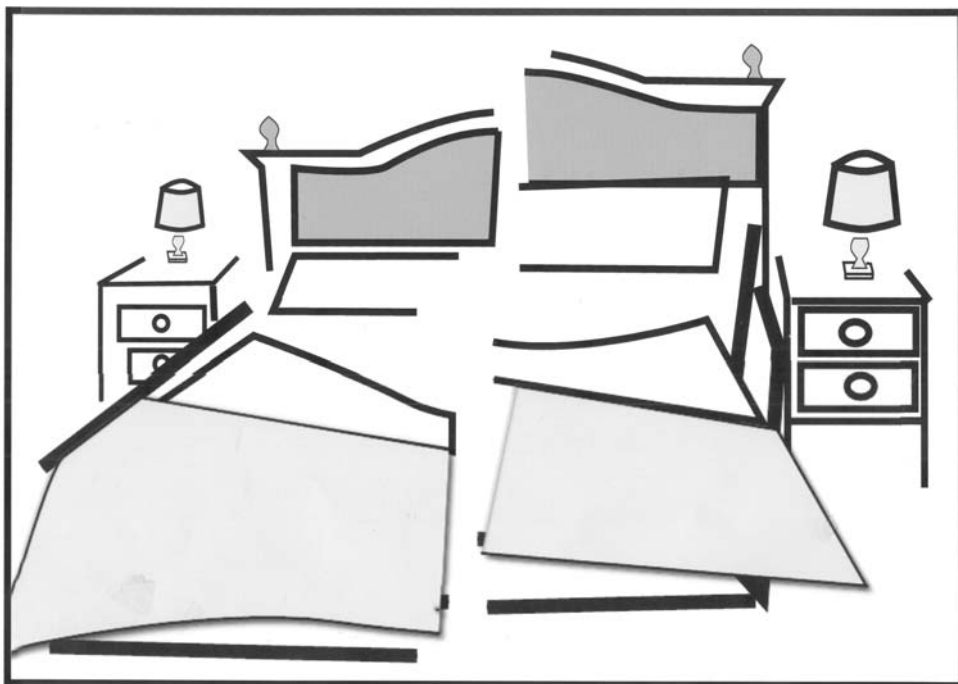
Més val una separació que un infern de convivència. Quan la llar deixa d'ésser un paradís, millor la separació. Per a tothom, fills inclosos. Però la separació cal fer-la racionalment, amb intel·ligència i sense baralles absurdes. Ni recriminacions. Ni culpabilitats.

Quan una parella se separa, no és pas perquè s'hagin "equivocat". Les equivocacions no existeixen mai. Mai. El que passa és que en el transcórrer del temps apareixen noves variables, que abans lògicament no existien. Les noves variables canvien totalment la situació.

Per tant, les equivocacions no existeixen. Mai vos heu de culpabilitzar. La vida és així. I mai heu de culpabilitzar a ningú. No cal. Feu compartiments estancs i comenceu una nova vida. La soledat es fumuda. Però, com passa amb les defuncions, tot s'allunya amb el temps.

60

Mai feu la separació a través del mateix advocat. Consulteu un bon assessor matrimonial, per a veure si hom pot solucionar la situació. Dueu els fills a un professional clínic, que en prengui cura preventiva d'ells. La família, la darrera en saber-ho, quan ja ho tingueu ben clar. Traieu les capitulacions matrimonials que vàreu signar, i que serveixin per a redactar la demanda.

Au! A partir peres. Molts de cops s'han partit al llit. Però molts de cops no s'han pas partit el llit, essent-ne la convivència impossible. Aquest ha d'ésser el moment més intel·ligent del matrimoni.

Mai parleu malament als fills de l'altra parella. Com menys gent opini, millor. La qüestió econòmica, el més important. Perquè amb el temps, és el que fa patir. I espavileu-vos a començar una nova vida relacional. La dona ho sol tindre pitjor que l'home molts cops, però no oblideu que, un clau, treu un altre clau.

61

Tota separació és traumàtica i crea *stress*. S'ha d'assumir. De vegades, certa medicació suau pot ajudar a passar el mal tràngol. I la vida continua, perquè els fills hi continuen. Ells han d'ésser el més preciat al tindre en compte una separació. Ells, ni es varen casar, ni varen demanar de vindre al món.

I si no hi han fills, tant de bo. Un problema menys en el que pensar-hi. Especialment econòmic. Recordeu que no sou pas propietari/a de ningú. Les cadenes només fan més fòbica la separació. I la separació hi ha que tindre-la prevista d'antuvi. Per això insisteixo tant en les capitulacions matrimonials.

I ENS ANEM FENT VELLS ...

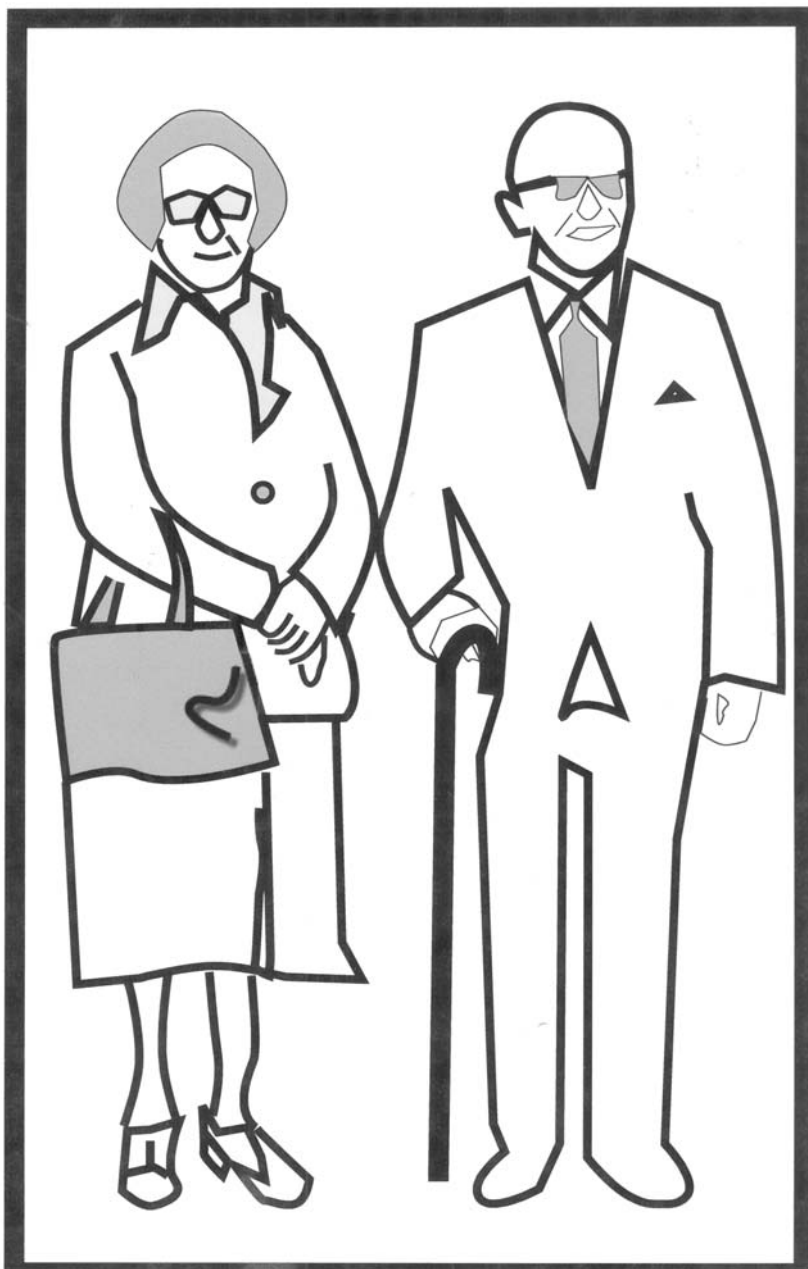
62

Molts de valtros no vos separareu. No tindreu per què, benauradament. Això vol dir que la vostra vida matrimonial ha estat, senzillament, suportable. Perquè “*l’oro i el moro*” i “*la lluna en un cove*”, poc que existeixen. Fins i tot però, per a molts, no només haurà estat suportable, ans meravellosa.

En una sèrie de dibuixos animats televisius sortien uns barrufets. Al final, el matrimoni se’n va al bosc. S’abracen fortament. I durant uns minuts es donen les gràcies per la paciència que l’un ha tingut envers l’altre, per les atencions, pels sacrificis, per la companyia, per la comprensió, per la felicitat...

Poc a poc la imatge d’ells dos fortament abraçats s’anava allunyant. Poc a poc la imatge d’ells dos fortament abraçats, esdevenia un arbre. Un arbre al qui li creixien les arrels i les branques i les fulles. Un arbre meravellós, en mig dels altres arbres meravellosos del bosc. Un arbre amb molts anys de vida encara, per a que tothom en pugui gaudir de sa bellesa. Un arbre fort i real. Un arbre ple de vida.

Els anys passen i no passen pas igual per a tots. Les malalties, els accidents, poden interferir malament en el bon tarannà d’un matrimoni. I l’economia. I les responsabilitats envers familiars, fills o pares. Però, malgrat tot, hi han matrimonis que tot ho viuen harmoniosa i melòdicament. Egosintònicament.

Si hi arribes, comprovaràs que és lo més real del matrimoni. Tot el passat no ha pas sigut res més que una propedèutica per a la vellesa. On el futur ha sigut el passat. On el passat dóna sentit al futur.

Estant de vacances vàrem conèixer una francesa de 79 anys. Encantadora. Al cap d'uns dies ens va llegir la carta que, son marit holandès de 83 anys, li havia tramès. La frase que recordo, per que realment em va fer pensar, va ésser: "*Malgrat tout, malgrat toi, je t'aime*". Malgrat tot, malgrat tu, t'estimo. Rumieu-hi una mica.

No vos puc dir res més. Res més que no veieu valtros mateixos en el mirall dels matrimonis grans, i benavinguts, que ja coneixeu. No soc pas jo, ans són ells els que vos han d'explicar el secret de la seva reeixida matrimonial. Però, això, ens demostra que la reeixida, n'és de possible.

El sexe minva i, de vegades desapareix amb el temps. L'enamorament ja no existeix, només el seu record. Hom coneix tots els defectes de l'altre i la vida ha estat dura. Sempre ho és de dura, quan hom fa balanç. La bellesa, de l'un i de l'altre, només hi és a les fotografies de joves. A la realitat, la bellesa, ha esdevingut, senzillament, vellesa.

I, llavors, quan realment l'un ha de menester a l'altre, i la dependència és total, és quan apareix una sorda poesia vital. I hom se n'adona de cóm hagués estat la vida, si no l'haguéssim compartit amb la parella que vàrem triar. I tot comença de nou. Res a veure amb l'etapa anterior, tot és diferent i sense esglais, còmode i tranquil.

I, si esdevé la viduïtat, i en record del traspasat, comenceu una nova vida, vital i amb la millor qualitat de vida que vos pugueu permetre. Que la vostra vida sigui la que ell/a hagués volgut per a tu.

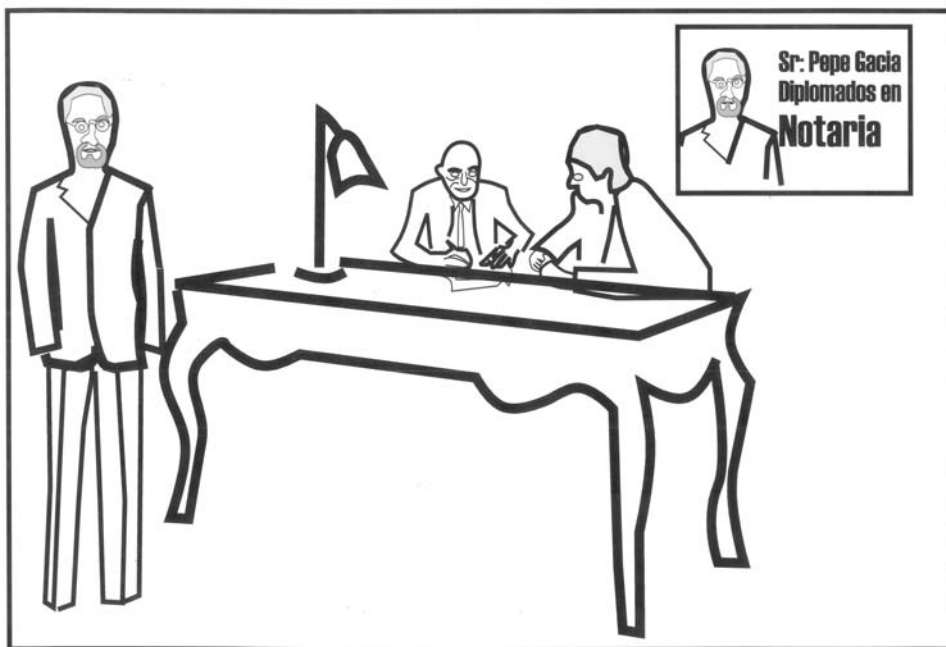
NOMÉS UN DARRER CONSELL

No vàreu pas demanar de fer-vos cristians. Éreu tant de bolquers que ni tan sols vos haguessin pogut demanar el vostre parer, per a batejar-vos. Però així heu crescut, i així heu demanat de unir-vos en matrimoni, tot i passant per la vicaria. Per tant, accepteu voluntàriament, el que l'Església en diu: un sacrament.

I, aqueix sacrament, sí que l'heu triat, atès el vostre parer d'adults. I el tarannà cristià que l'inspira, comporta un addicional compromís. No només en el moment de les noces, sino per tota la durada del matrimoni. Ésser exemple i model de comportament cristià, és el vostre deure.

És un comportament que no hi té res a veure amb aquells que, anant a missa el diumenge, ja creuen que "han complert". No. El veritable comportament cristià és el que crea alegria al voltant. És solidari i respectuós. És comprensiu i engrescador. I cerca el creixement i la millora pròpia i d'altri.

El matrimoni no pot mai millorar, si no milloreu valtros personalment. Millorar significa pujar de categoria cada cop més. Cal pujar de categoria cultural, laboral, econòmica, de relacions socials, d'imatge fins i tot. L'anar cap amunt és una pastanaga, que ens fa tirar del carro del matrimoni.

Mai insistirem prou en que els mots se'ls endu el vent. El que esta escrit és real i fàcilment objectiu per a una tercera persona. Les capitulacions matrimonials són una garantia legal del vostre compromís moral.

Si vos dormiu, el matrimoni s'anirà fent rutinari i tediós. S'anirà refredant. Cerqueu, amb imaginació nous *hobbies*. Noves il·lusions. Les vacances i els viatges, encara que siguin de cap de setmana i prop de casa, són una gran font de nova informació. Viatgeu sempre que pugueu, això vos unirà, si és que realment esteu units...

67

Deixeu lliure la intimitat d'altri. Tots hem de menester la nostra parcel·la d'intimitat, de somnis i de fantasies. Tots. I elimineu intoxicacions, que malmeten el matrimoni: psicopatologies, opinions extraconjugals i partidistes, sigui per familiaritat, ideologies o per qualsevol interès de l'opinant.

I bona sort. Quan a Napoleó Bonaparte li presentaven a un oficial per a fer-lo general, només preguntava: "té sort?". La sort, bona o mala, poc que la podem controlar. Però sí que ella ens controla la nostra vida.

Que la bona sort vos acompanyi en tot el vostre matrimoni. Bona sort i bon matrimoni.